

Finanțat de
Uniunea Europeană

ABORDAREA ÎN PRESĂ A VIOLENȚEI ÎN BAZĂ DE GEN ȘI A VIOLENȚEI ÎMPOTRIVA COPIILOR

Ghid pentru jurnaliști

UE-Moldova:

Împreună mai puternici

Acest Ghid este realizat de Asociația Presei Independente (API) în cadrul Proiectului EVA „Promovarea egalității de gen în raioanele Cahul și Ungheni”, finanțat de Uniunea Europeană și implementat de UN Women în parteneriat cu UNICEF. Părerile și opiniile exprimate aici aparțin autorilor și nu reflectă neapărat punctul de vedere al UN Women, al UNICEF sau al Uniunii Europene.

Chișinău, 2022

Foto coperta credit: UN Women Moldova

Această publicație a fost actualizată de Asociația Presei Independente în cadrul proiectului UNICEF „Răspuns la violența împotriva fetelor și femeilor în mediul online și în contexte similare”, implementat cu suportul financiar al Ministerului pentru Cooperare Economică și Dezvoltare al Republicii Federale Germania, prin intermediul Băncii Germane de Dezvoltare (KfW). Opiniile exprimate aparțin autorilor și nu reflectă neapărat punctul de vedere al finanțatorilor.

Chișinău, 2024

Abordarea în presă a violenței în bază de gen și a violenței împotriva copiilor

GHID PENTRU JURNALIȘTI

AUTOARE:

Viorica Zaharia

Rodica Corețchi

CUPRINS

Introducere	6
-------------------	---

Partea 1. Violența în bază de gen – o problemă socială. De ce este importantă mediatizarea corectă

Glosar	12
1.1 Ce este violența în bază de gen	13
1.2 Stereotipuri de gen care favorizează violența în bază de gen	17
1.3 Repere privind răspunsul statului la cazurile de violență în bază de gen	19
1.4 Obligațiile instituțiilor publice din Republica Moldova în ceea ce privește comunicarea cazurilor către presă	23
1.5 Obligațiile legale și deontologice ale jurnaliștilor la reflectarea cazurilor de violență în bază de gen	24
1.6 Studii de caz	32

Partea 2. Violența împotriva copiilor

Glosar	37
2.1 Ce avem în vedere când spunem „violență împotriva copiilor”	38
2.2 Tipurile de violență împotriva copiilor	41
2.3 Stereotipuri privind violența împotriva copiilor	45
2.4 Principii directe pentru reflectarea în media a fenomenului violenței împotriva copiilor	49
2.5 Repere privind răspunsul statului la cazurile de violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului	55
2.6 Obligațiile legale și deontologice ale jurnaliștilor la reflectarea cazurilor de violență împotriva copiilor	61
2.7 Studii de caz	68
2.8 Politica de protecție a copilului (PPC) – instrument de asigurare a respectării drepturilor copilului de către instituțiile media	77
2.9 Recomandări generale privind abordarea fenomenului violenței față de copii în mass-media	78

Anexe	82
-------------	----

Introducere

Abordarea corectă a problemelor sociale sensibile a devenit o exigență a jurnalismului etic. O redacție care își construiește reputația pe servirea interesului public, informarea corectă și abordarea problemelor pentru a ajuta societatea să le depășească și nu pentru a-i oferi spectacol va căuta să cunoască și să aplice standardele de calitate în reflectarea subiectelor sensibile.

Violența în bază de gen este un fenomen răspândit nu doar în Republica Moldova, fiind abordată la nivel internațional ca o problemă a umanității. Discriminarea și prejudecățile care de multe ori stau la baza ei fac ca aceste cazuri să nu mai fie tratate ca o problemă individuală, ci ca una socială. Violența în bază de gen lezează demnitatea umană, afectează grav drepturile victimelor, cel mai des acestea fiind femeii și fetele, și le scade șansele de a se integra în sistemul educațional, social și de a-și dezvolta o carieră pe măsura aptitudinilor. Un studiu¹ realizat de OSCE în anul 2018 arată că 40% din femeile din Republica Moldova spun că au fost supuse violenței fizice și/sau sexuale din partea partenerului sau non-partenerului de la vârsta de 15 ani. Studiul a fost realizat pe un eșantion reprezentativ de 1 802 femei cu vârste cuprinse între 18 și 74 de ani.

Cât privește violența online împotriva femeilor, o estimare² care stă la baza unui proiect de directivă a Parlamentului și Consiliului European din 2022 arată că în anul 2020 s-a estimat că una din două femei tinere a trecut prin experiențe de violență online în bază de gen – hărțuire, publicarea neautorizată a imaginilor cu conotație sexuală, șantaj etc.

Conform Studiului privind violența împotriva copiilor și tinerilor (VACS)³, publicat de Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale în 2020, în Republica Moldova circa 10% dintre copii sunt supuși violenței sexuale până la vârsta de 18 ani, fetele având în acest sens o pondere de 3 ori mai mare decât băieții.

1 https://www.osce.org/files/f/documents/e/f/425867_0.pdf

2 <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52022PC0105>

3 <https://msmps.gov.md/comunicare/comunicate/lansarea-studiului-privind-violenta-impotriva-copiiilor-si-tinerilor-vacs/>

Studiul a constatat că în țara noastră fetele se confruntă cu riscuri deosebit de mari de violență sexuală, adesea cu consecințe devastatoare. Totodată, doar 4% dintre fete și 1% dintre băieții care au fost supuși violenței sexuale au beneficiat de serviciile specializate necesare.

Conform aceluiași studiu, aproape 3 din 10 copii sunt supuși abuzului fizic până la împlinirea vârstei de 18 ani, iar unul din 10 copii este supus violenței emoționale din partea părinților, îngrijitorului adult sau a unei rude adulte. Totodată, studiul arată că 29% dintre copii sunt martori la violență fizică în familie, aceștia fiind, de asemenea, victime ale violenței emoționale, iar 67% sunt martori la violență fizică în vecinătate.

Unul dintre factorii de bază ce perpetuează violența în familie îl reprezintă normele tradiționale privind genul și sexualitatea. Conform sondajului VACS, 49% dintre băieți și 26% dintre fete aprobă normele tradiționale menționate (cine trebuie să decidă când să facă sex, dacă sunt condiții acceptabile când o femeie ar trebui bătută și dacă o femeie ar trebui să tolereze sau nu violența pentru a-și păstra familia).

Conform datelor studiului „Bărbații și egalitatea de gen în Republica Moldova”⁴, realizat pe un eșantion de 2018 persoane cu vârsta între 18-59 ani, doar în 45% dintre cazuri tatii au vorbit cu fiii lor sau cu alți băieți aflați în îngrijirea lor despre violența împotriva femeilor.

În situația în care copiii din Republica Moldova au acces larg la internet – potrivit studiului „Siguranța copiilor pe internet”⁵, realizat în anul 2021 de Centrul Internațional „La Strada”, doar 1% din copiii țării noastre nu au acces la internet, iar 60% îl pot accesa oricând doresc – odată cu dezvoltarea acestuia, a tehnologiei informației și comunicațiilor, cresc și riscurile de violență online față de copii.

Conform aceluiași studiu, 12% din copii au declarat că au primit mesaje care conțineau cuvinte vulgare sau imagini ce aveau conținut sexual, 12% – că au primit mesaje înjositoare în adresa lor pe aplicații de tip Messenger, Viber, Forum, Chat-room, 5% – că alte persoane le-au cerut (în special fetelor de 15-17

⁴ Studiul „Bărbații și egalitatea de gen în Republica Moldova”, realizat de Centrul de Drept al Femeilor, 2015

⁵ https://lastrada.md/pic/uploaded/Studiu_Siguranța_online-comportamente_si_riscuri-FINAL.pdf?fbclid=IwAR0_EnwlaNfDO_Yy5zU54UDVzIzMG9xuVjgDPjZo09ZEIJJpBUKMhTBvuzQ_aem_AUI1xqhmqjKXWkDJRux9vxGy_1upv3ixGVdIMIswb4_LY08tgelQu_n6n3z9LM4BXZg1_G8ScqsRNyYsKUJO_IP2

ani) să le trimită imagini sau videouri care conțin părți intime ale corpului în timpul discuțiilor pe Messenger, Viber, Skype etc., alte 5% – că cineva a postat pe rețelele de socializare mesaje sau fotografii pentru a-i înjosi și 3% – că li s-au întâmplat situații în care persoana care vorbea cu ei în chat i-a amenințat cu distribuirea informațiilor personale/fotografiilor sau videourilor intime cu ei, în cazul în care nu îndeplineau ceea ce li se cerea (acest tip de abuz întâmplându-li-se mai des fetelor). ¼ din copii au menționat că s-au confruntat cu situații de genul celor enumerate mai sus cel puțin o dată pe lună.

Studiul a demonstrat că în comparație cu preadolescenții de 9-11 ani, adolescenții cu vârsta între 12-17 ani sunt expuși într-o măsură mai mare riscurilor de violență online: au primit mai multe mesaje ce aveau conținut sexual sau mesaje înjositoare pe aplicații de tip Messenger; li s-a cerut să expedieze imagini, secvențe video ce prezintă părți intime ale corpului, au fost amenințați cu distribuirea informațiilor, fotografiilor și imaginilor video intime.

8% din copiii care au declarat că au expediat imagini sau video ce prezintă părți intime ale corpului susțin că au făcut acest lucru pentru că au fost amenințați, iar alte 4% – pentru a obține bani sau anumite bunuri, în aceste cazuri întrezărindu-se posibile elemente de exploatare sexuală.

Cercetarea a stabilit și prevalența comportamentelor de risc ale copiilor care pot genera un nivel mai înalt de vulnerabilitate față de abuzul sexual online.

Astfel, 13% din copiii care au participat la studiu au declarat că au deschis întâmplător imagini sau videouri ce aveau caracter sexual în timp ce căutau unele informații pe internet. 49% din copiii chestionați au primit fotografii și înregistrări ce aveau conținut sexual de la o persoană necunoscută, iar 16% – de la un prieten sau o prietenă pe care o cunosc doar online.

Acest risc pentru abuzul sexual online al copiilor predomină în rândul fetelor, 65% din respondente indicând că ar fi primit conținut sexual de la o persoană necunoscută comparativ cu 28% în cazul băieților. Pot informa publicul larg despre riscurile de violență în mediul online, inclusiv față de copii și despre ce pot să facă adulții, dar și copiii, atunci când se confruntă cu o formă de violență pe internet; pot să popularizeze programele, platformele destinate prevenirii violenței, abuzului sexual și exploatării sexuale în mediul off-line și online.

Studiul a constatat faptul că 5% din copiii de 12-17 ani din Republica Moldova au primit solicitări în timpul ultimelor 12 luni de a transmite prin internet

fotografii, înregistrări video ce au conținut sexual. Acest risc predomină în special în rândul fetelor de 15-17 ani (7% din numărul respondenților), spre deosebire de băieții de aceeași vârstă (3%). Fiecare al doilea respondent care a primit solicitări de a transmite prin Internet fotografii, înregistrări video ce aveau conținut sexual a menționat că acestea au parvenit de la o persoană necunoscută.

Circa 30% din copiii de 12-17 ani care au expediat fotografii sau înregistrări video cu sine în ipostaze nud au indicat că ulterior au fost șantațați cu distribuirea sau publicarea acestor materiale. În 3% din cazuri, alte persoane decât cele cărora li s-au expediat inițial materialele au solicitat să li se expedieze fotografii și înregistrări video similare.

Ponderea băieților ce consideră că a expedia fotografii ce au conținut intim este un lucru normal dacă ești într-o relație de iubire este mai mare (36%) decât cea a fetelor (24%). Băieții de 12-17 ani afirmă că fetele sunt mai mult expuse riscului când transmit fotografii ori secvențe video intime prin intermediul rețelelor de socializare decât băieții și consideră că fetele sunt mai „naive și ușor de manipulat”.

Despre amploarea violenței online ce are caracter sexual vorbesc și cifrele Serviciului de raportare a materialelor ce constituie abuz sexual asupra copiilor, lansat în aprilie 2023 de AO „La Strada” în parteneriat cu Inspectoratul General al Poliției. 5715 materiale – informații sau imagini ce reprezintă abuz sexual al copiilor, au fost eliminate în 2023 în rezultatul cooperării acestui serviciu cu poliția și cu prestatorii de servicii de internet.⁶ 98 % din aceste materiale reprezentau fete, iar 92% – copii cu vârsta până la 13 ani.

Studiul național „Siguranța copiilor pe internet” la care ne-am referit mai sus și cercetarea recentă (2024) „Vocile copiilor și îngrijitorilor pentru o experiență online mai sigură”, realizată în 15 țări ale UE (inclusiv România), Asia și America de Sud, au identificat că atât copiii, cât și părinții/îngrijitorii lor sunt insuficient informați despre riscurile online și despre ce ar trebui să facă atunci când se confruntă cu o situație neplăcută pe internet – aceasta fiind o problemă la nivel global.

Jurnalismul etic, prin definiție, este o componentă a democrației, iar democrația înseamnă egalitate de șanse, nediscriminare, respectarea drepturilor

6 https://lastrada.md/pic/uploaded/files/Infografic_Abuzul_sexual_online_asupra_copilului_anul_2023.pdf

omului. Pe lângă asta, jurnalismul, prin modul cum abordează subiectele sociale sensibile, ar trebui să devină un factor important în dezvoltarea societății. De aceea, jurnaliștii au un rol central în combaterea acestui fenomen prin reflectarea corectă, ceea ce include evitarea revictimizării, accentuarea importanței raportării către autorități a tuturor episoadelor de violență, accentuarea responsabilității statului de a oferi un răspuns eficient prin incriminarea tuturor actelor de violență, sancționarea agresorilor și acordarea de sprijin supraviețuitoarelor violenței.

Jurnaliștii pot contribui la prevenirea violenței în bază de gen, dar și la promovarea *toleranței zero* față de violența în bază de gen și față de abuzul asupra copiilor, inclusiv prin demontarea miturilor și stereotipurilor ce încurajează tipurile de violență menționate; pot promova metode de disciplinare pozitivă a copiilor, pot încuraja raportarea cazurilor de violență și informa publicul despre instituțiile abilitate și serviciile disponibile; pot responsabiliza profesioniștii și aborda probleme sistemice în vederea eficientizării răspunsului statului la cazurile de violență în bază de gen și față de copii; pot informa publicul larg despre riscurile de violență în mediul online, inclusiv față de copii și despre ce pot să facă adulții, dar și copiii, atunci când se confruntă cu o formă de violență pe internet; pot să popularizeze programele, platformele destinate prevenirii violenței, abuzului sexual și exploatării sexuale în mediul off-line și online etc.

Prin canalele informaționale și capacitatea de a ajunge la mase largi ale populației, mass-media influențează percepțiile, într-o anumită măsură, asupra a ceea ce poate fi sau nu acceptat social. Dacă media va promova, chiar și din greșeală, stereotipuri și atitudini prejudiciabile, comportamentele sociale care contribuie la discriminarea de gen și menținerea inegalităților se vor agrava, în loc să fie dezrădăcinate și combătute.

Ghidul de față oferă îndrumări jurnaliștilor, reieșind din practicile internaționale și din mecanismele naționale de intervenție, asupra modului cum să relateze despre cazurile de violență în bază de gen și de violență împotriva copiilor fără să afecteze victimele, dar, în același timp, să creeze în societate o atitudine de intoleranță față de violența în bază de gen și față de comportamentele care o favorizează. Publicația reprezintă un suport pentru profesioniștii din media pentru a îmbunătăți calitatea materialelor jurnalistice orientate spre modificarea normelor sociale ce țin de violența în bază de gen și violența față de copii, dar și pentru asigurarea reflectării etice și responsabile a acestor fenomene.

Credit foto: UN Women Moldova, tabăra de fotografie „Egalitatea în obiectiv”

PARTEA 1.

**Violența în bază de gen –
o problemă socială.**

De ce este importantă mediatizarea corectă

Glosar:

Agresor – persoană care comite acte de violență.

Echipă multidisciplinară teritorială – grup creat pe lângă administrația publică locală de nivelul întâi și de nivelul al doilea, format din specialiști desemnați din cadrul organizațiilor participante la Sistemul național de referire, cu scopul asigurării unei abordări sistemice a protecției și asistenței victimelor și potențialelor victime ale traficului de ființe umane și respectării drepturilor fundamentale ale omului⁷.

Fișa de sesizare a cazului suspect de violență – formular unic de raportare a cazurilor de violență în familie (victime adulte) pentru toți profesioniștii care identifică astfel de cazuri.

Gen – rolurile, comportamentele, activitățile și atributele construite social, pe care o societate dată le consideră adecvate pentru femei și bărbați.

Manager de caz – specialistul care coordonează acțiunile de evaluare și intervenție la caz. În situațiile de violență în familie (victime adulte), în cazul echipelor multidisciplinare raionale manager de caz este desemnat un specialist din cadrul sistemului de protecție socială; în cazul echipelor multidisciplinare comunitare manager de caz este asistentul social.

Ordin de restricție de urgență – reprezintă măsura provizorie de protecție a victimei violenței în familie, aplicată de poliție, prin care are loc înlăturarea imediată a agresorului din locuința familiei și stabilirea unor interdicții prevăzute de lege, în vederea prevenirii repetării/comiterii acțiunilor violente, asigurând astfel victimei și altor membri ai familiei siguranță în locuința lor și în afara acesteia.

Ordonanța de protecție – reprezintă actul legal prin care instanța de judecată aplică măsuri de protecție a victimei pentru o perioadă

determinată de timp, impunând agresorului mai multe obligații prevăzute de lege pentru oferirea siguranței victimei și altor membri ai familiei.

Plan individual de siguranță – un set prestabilit de acțiuni pe care trebuie să le întreprindă victima în vederea sporirii siguranței sale în cazul producerii/repetării actelor de violență; procesul de elaborare a planului este ghidat de către un profesionist cu implicarea nemijlocită a victimei.

Situație de criză/situație critică – totalitatea circumstanțelor ce prezintă pericol iminent pentru viața și/sau integritatea fizică și/sau psihică a persoanei, necesitând intervenție în regim de urgență cu măsuri de protecție.

Stereotip – idee preconcepută, acceptată și vehiculată fără reflecție sau analiză, care transmite o atitudine sau convingere față de anumite categorii/grupuri de persoane, care poate determina apariția unor comportamente discriminatorii sau ostile.

Violența împotriva femeilor – acte de violență bazate pe gen, care cauzează sau pot cauza femeilor o suferință fizică, sexuală sau psihologică, inclusiv amenințarea cu asemenea acte, forțarea sau privarea arbitrară de libertate, comise în sfera publică sau privată⁸. În sensul Convenției de la Istanbul, se au în vedere „toate acțiunile de violență de gen care rezultă în, sau care sunt probabile a rezulta în, vătămarea sau suferința fizică, sexuală, psihologică sau economică cauzată femeilor, inclusiv amenințările cu asemenea acțiuni, coerciția sau deprivarea arbitrară de libertate, indiferent dacă survine în public sau în viața privată”.

Victimă – orice persoană, adult sau copil, care este supusă diferitelor forme de violență.

⁷ Hotărârea Guvernului nr. 228 din 28.03.2014 cu privire la aprobarea Regulamentului de activitate a echipelor multidisciplinare teritoriale din cadrul Sistemului național de referire, https://www.legis.md/cautare/getResults?doc_id=19094&lang=ro

⁸ Legea nr. 45 din 01.03.2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, https://www.legis.md/cautare/getResults?doc_id=122068&lang=ro

1.1 Ce este violența în bază de gen

Violența în bază de gen este violența îndreptată împotriva unei persoane din cauza genului ei sau violența care afectează persoane de un anumit gen în mod disproporționat⁹. Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, cunoscută sub denumirea de Convenția de la Istanbul¹⁰, tratează violența împotriva femeilor drept o încălcare a drepturilor omului și o formă de discriminare. Tratatul internațional, ratificat de Republica Moldova, obligă autoritățile naționale să asigure protecția femeilor dar și a copiilor împotriva violenței, să contribuie la eliminarea tuturor formelor de discriminare împotriva femeilor și să promoveze egalitatea între femei și bărbați.

Potrivit Convenției, violența împotriva femeilor este o manifestare a relațiilor istoric inegale de putere dintre femei și bărbați, care au condus la dominarea și la discriminarea femeilor de către bărbați și la împiedicarea avansării depline a femeilor. Documentul recunoaște „natura structurală a violenței împotriva femeilor drept violență de gen și faptul că violența împotriva femeilor este unul din mecanismele sociale cruciale, prin care femeile sunt forțate într-o poziție subordonată comparativ cu bărbații”.

Prin violența împotriva femeilor se au în vedere toate actele de violență bazate pe gen care au drept consecință sau pot conduce la:

- vătămare fizică,
- violență sexuală,
- abuz psihologic,
- violență economică,
- violență spirituală.

Deși femeile și fetele sunt principalele victime ale violenței în bază de gen, aceasta provoacă, de asemenea, prejudicii grave familiilor și comunităților.

⁹ Definiție sintetizată în baza definiției date de Comisia Europeană, https://ec.europa.eu/info/policies/justice-and-fundamental-rights/gender-equality/gender-based-violence/what-gender-based-violence_en

¹⁰ Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, <https://rm.coe.int/168046253e>

Violența în bază de gen poate avea diferite forme:

- **Fizică:** include bătăi, îmbrânciri, palmuiri, lovituri cu picioarele sau cu pumnul, cu diferite obiecte, trageri de păr etc. și are drept consecințe suferințe fizice și probleme de sănătate. În UE, de exemplu, 31% dintre femei au suferit unul sau mai multe acte de violență fizică de la vârsta de 15 ani¹¹.
- **Sexuală:** include acțiuni de constrângere de a avea relații sexuale nedorite: acte sexuale și încercări de a întreține acte sexuale împotriva voinței persoanei, acte de trafic, exploatare sexuală, expunerea forțată la pornografie, însărcinarea forțată, sterilizarea forțată, avortul forțat sau alte acțiuni îndreptate împotriva sexualității unei persoane fără consimțământul ei.
- **Psihologică:** include comportamente abuzive din punct de vedere psihologic, cum ar fi controlul, condiționarea, șantajul, umiliri și critici jignitoare, înjurături, amenințări cu bătaia, cu divorțul, cu separarea de copii, izolarea și restricționări ale comunicării etc.
- **Economică:** include interzicerea de a lucra și a avea propriul venit, interzicerea de a se folosi de averea comună, lipsirea de mijloace de existență, precum hrană, medicamente etc.
- **Spirituală:** include interzicerea sau limitarea accesului la valori spirituale sau culturale: de a practica o religie, o profesie, de a-și urma și dezvolta un hobby, de a vorbi o limbă, de a respecta anumite tradiții sau obiceiuri etc.

Caracteristici detaliate ale formelor de violență pot fi găsite în Legea nr. 45 din 01.03.2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie¹².

¹¹ https://ec.europa.eu/info/policies/justice-and-fundamental-rights/gender-equality/gender-based-violence/what-gender-based-violence_en

¹² https://www.legis.md/cautare/getResults?doc_id=122068&lang=ro

Violența online

Prin violența online împotriva femeilor se au în vedere toate formele de comportament abuziv în spațiul virtual care țintesc femeile anume pentru că ele sunt femei. Nu există un termen unic pentru această formă de abuz. Consiliul Europei¹³ și Uniunea Europeană¹⁴ operează cel mai des cu termenul *violență cibernetică* împotriva femeilor. „Femeile, în general, se confruntă mai frecvent cu violența cibernetică pe baza sexului sau genului lor, în special cu forme sexuale de violență cibernetică. (...) Violența cibernetică afectează în special femeile active în viața publică, cum ar fi politicianele, jurnalistele și apărătoarele drepturilor omului. Asta poate avea ca efect reducerea la tăcere a femeilor, împiedicarea participării lor în societate și subminarea principiului democrației, așa cum este consacrat în Tratatul privind Uniunea Europeană”, se spune în preambulul proiectului de Directivă a Parlamentului și Consiliului European pentru combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice¹⁵.

Specialiștii consideră că manifestările de violență online asupra femeilor sunt o continuare a comportamentelor abuzive bazate pe gen din viața reală. Iată câteva forme ale violenței online:

- **Hărțuirea online** – presupune atacarea, de obicei, în mai multe reprize, a victimei prin postări sau comentarii agresive sau batjocoritoare, publicarea neautorizată a fotografiilor autentice sau trucate ale victimei pentru a o denigra. Când aceste atacuri au loc nu doar în chatul privat, ci prin postări publice pe rețele, se urmărește și incitarea unor terți să atace victima. Dincolo de suferințele pe care le provoacă astfel de atacuri, un alt pericol este că ele se pot transforma în atacuri offline. Hărțuirea online comportă traume psihologice semnificative și, în cazuri extreme, poate duce la suicid. Această formă de violență este deopotrivă răspândită atât în privința femeilor cu un anumit grad de vizibilitate – vedete, politiciene, jurnaliste, cât și în privința fetelor din școli și instituții de învățământ post liceal.
- **Urmărirea online** – este comisă, de cele mai multe ori, de către membri ai familiei sau foști parteneri, care folosesc tehnologia pentru a exercita

13 <https://www.coe.int/en/web/cyberviolence/-/cyberviolence-against-women-addressed-by-council-and-european-parliament-in-first-eu-wide-law>

14 <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52022PC0105>

15 <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52022PC0105>

controlul asupra victimei, pentru a o manipula și supraveghea. În acest scop, este utilizată copierea neautorizată a datelor personale, spargerea conturilor de pe rețelele de socializare, furtul parolelor de pe platformele de mesagerie, de la e-mailuri și telefon, pentru a le accesa spațiul privat, a instala aplicații de geo-localizare etc. Urmărirea induce victimei o stare de frică și anxietate permanentă și poate conduce la izolarea totală de familie și de cercul profesional sau de prieteni.

- **Realizarea de fotografii sau video-uri** cu scene intime, care prezintă activități sexuale ale unei persoane fără consimțământul ei și distribuirea lor către terți. De regulă, o astfel de acțiune este rezultatul sau preced șantajarea victimei, pentru a o constrânge să facă ce îi cere abuzatorul. Sunt și cazuri când utilizatori rău intenționați publică astfel de imagini pentru a se amuza sau a acumula vizualizări.
- **Publicarea, fără acordul persoanei, a imaginilor cu caracter pornografic** – cel mai des, se întâmplă cu scop de răzbunare sau de constrângere.

1.2 Stereotipuri de gen care favorizează violența în bază de gen

Una dintre cauzele violenței în bază de gen, identificate de specialiști, este existența în societate a unor stereotipuri de gândire în ceea ce privește rolul femeilor și bărbaților în familie și în societate. Iată o listă cu cele mai răspândite stereotipuri, caracteristice Republicii Moldova și nu doar:

DESPRE FEMEI	DESPRE BĂRBAȚI
Femeia este o ființă firavă, care are nevoie de sprijin, iar acest sprijin este bărbatul	Bărbatul este o ființă puternică, care nu ar trebui să fie emotiv, deoarece acesta e semn de slăbiciune
Într-o familie, obligația de a face treburile casnice și de a îngriji ceilalți membri ai familiei este a femeii	Bărbatul este capul familiei și cel care aduce bani în casă
Femeia trebuie să asculte de bărbat în orice situație	Bărbatul este cel care domină asupra femeii în familie, în relațiile intime și în mediile sociale
Bărbatul și cei mai în vârstă din familie au dreptul să controleze comportamentul fetelor și femeilor mai mult decât în cazul băieților/ bărbaților și să ia decizii cu privire la căsătorie, întâlniri și alte aspecte ale vieții sociale a femeilor și fetelor	Bărbatul face parte din „conducerea” familiei, deci are o poziție privilegiată, superioară
O femeie care are succes în carieră nu poate fi eficientă în gestionarea treburilor familiei	Bărbații prosperi în profesie, care aduc bani în casă, sunt scutiți de grijile casnice, din familie
Femeile care își etalează pe rețele fotografii în care apar în costume de baie, lenjerie sau în ipostaze ușor sexualizate au în viața reală un comportament de „femeie ușoară” și consimt astfel ca fotografiile lor să fie preluate de terți și folosite în diverse scopuri. Acest stereotip de gândire favorizează violența online împotriva femeilor. Imaginile postate pe pagina personală sunt proprietatea persoanei și doar cu acordul ei pot fi preluate și folosite.	Bărbații care își etalează fotografii la bustul gol arată că sunt puternici și virili. De regulă, astfel de cazuri nu sunt percepute ca o manifestare de comportament frivol și nici ca o invitație la preluarea și folosirea neautorizată a imaginilor. Ca și în cazul femeilor, imaginile postate pe pagina personală sunt proprietatea persoanei și nu pot fi preluate fără permisiune.

Aceste mituri care au la bază stereotipuri de gen, persistente în multe familii/comunități din Republica Moldova, reduc rolul femeilor la cel de casnică și îngrijitoare de copii, dând bărbaților încrederea prejudicioasă că ei pot domina și își pot controla sau subordona soția/partenera. Astfel de percepții conduc, în multe cazuri, la aplicarea violenței asupra femeilor și fetelor la cel mai mic semn de „nesubordonare”.

În cursul realizării materialelor jurnalistice, reporterii și editorii ar trebui să fie atenți la modul cum sunt abordați protagoniștii și ce întrebări le sunt adresate. Jurnaliștii ar trebui să dea dovadă de vigilență și la expunerea informațiilor acumulate, inclusiv la publicarea imaginilor, pentru a nu lăsa impresia că acceptă și promovează stereotipurile. **Abordarea corectă este că femeile și bărbații au drepturi egale.**

Pentru cazurile de violență sexuală asupra femeilor sau fetelor, specialiștii Centrului „La Strada” au identificat alte câteva stereotipuri specifice¹⁶:

- Victima are partea ei de vină în caz de viol sau altă formă de violență sexuală
- Femeia căsătorită ori care are un concubin nu poate fi victimă a violenței/infracțiunilor privind viața sexuală
- Dacă victima era în stare de ebrietate ori se afla în compania violatorului, a întreținut un raport sexual benevol
- Dacă a purtat haine considerate provocatoare, femeia nu ar trebui să se plângă că a fost agresată sexual

Având în vedere că reprezentanții organelor de drept furnizează des presei informații despre cazuri de abuz sexual, inclusiv asupra copiilor, în ultimii ani în media din Republica Moldova au fost înregistrate cazuri în care au fost promovate aceste stereotipuri. Mai multe detalii veți avea în studiul de caz nr. 1.

¹⁶ Studiu tematic. Asigurarea drepturilor victimelor în cazul infracțiunilor privind viața sexuală; http://lastrada.md/files/resources/3/raport_preview_RO_2.pdf

1.3 Repere privind răspunsul statului la cazurile de violență în bază de gen

Cadrul legal pe care se bazează în prezent mecanismul de intervenție în cazul violenței asupra femeilor este asigurat în Republica Moldova de Legea nr. 45 din 01.03.2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie și de instrucțiunile specifice pentru poliție, asistenții sociali și instituțiile medicale. Jurnaliștii ar trebui să cunoască principalii piloni ai mecanismelor de intervenție, pentru a evita greșelile de documentare și reflectare a subiectului violenței împotriva femeilor.

Înregistrarea, raportarea și evaluarea cazurilor suspecte de violență în familie

Specialiștii abilitați cu protecția victimelor violenței în familie au obligația să raporteze imediat prin telefon Poliției despre sesizările/autosesizările privind actele de violență față de femei, iar în decurs de o zi lucrătoare să expedieze în adresa Poliției Fișa de sesizare a cazului suspect de violență în familie.

Potrivit noii redacții (modificare efectuată la 07.09.2020) a art. 12 al Legii cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie nr. 45 din 01.03.2007, persoanele cu funcții de răspundere și profesioniștii cărora le este impusă asigurarea confidențialității **sunt obligate** să raporteze autorităților competente despre actele de violență în familie care pun în pericol viața sau sănătatea victimei ori despre pericolul iminent de a se produce asemenea acte de violență. În celelalte cazuri, raportarea se va efectua doar cu acordul victimei.

În cazul violenței online, legislația națională nu conține deocamdată prevederi specifice, abuzurile ajunse în atenția poliției fiind încadrate în articole existente din codurile penal și contravențional, cum ar fi hărțuirea, șantajul, distribuirea de conținut pornografic, urmărirea și altele, în funcție de situațiile concrete. Jurnaliștii ar trebui să încurajeze victimele violenței online să denunțe orice atac la linia telefonică de urgență 112, ai căror specialiști le vor direcționa la serviciile corespunzătoare, în funcție de circumstanțele concrete sau să depună direct plângeri la sectorul de poliție.

Femeile/fetele pot, de asemenea, solicita suport și raporta cazurile prin intermediul **Liniei de încredere pentru femei și fete 0 80088008**. În cazul în care sesizarea a venit din partea membrilor familiei sau a persoanelor care susțin că sunt martori la acte de violență în familie sau care au bănuieli rezonabile că au fost comise asemenea acte ori că sunt posibile acte de violență, este sesizată Poliția în vederea verificării circumstanțelor cazului sesizat.

1. Etapele de intervenție în cazurile de violență în familie:

În cazurile în care este sesizată o situație ce prezintă pericol pentru viața și sănătatea victimei, un echipaj format din cel puțin doi polițiști/ două polițiste se va deplasa imediat la fața locului pentru a evalua riscurile și, după caz, pentru a asigura securitatea victimei. Pentru asigurarea contactului eficient cu victimele se recomandă includerea în echipaj a **unei femei polițiste**.

1. Aplicarea măsurilor urgente de protecție a victimei:

- În cazul stabilirii circumstanțelor din care rezultă o bănuială rezonabilă că au fost comise acte de violență în familie și/sau persistă un pericol iminent de comitere sau repetare a acțiunilor violente ori de escaladare a situației, angajatul Poliției va dispune imediat eliberarea ordinului **de restricție de urgență**.
- La emiterea ordinului de restricție de urgență, agresorul și victima vor fi informați despre restricțiile aplicate, drepturile și obligațiile care le revin și despre răspunderea pentru neexecutarea cerințelor ordinului de restricție¹⁷.
- După informarea victimei, angajații poliției asigură scoaterea agresorului din domiciliu, predarea imediată a tuturor cheilor de la locuință, care sunt ulterior transmise victimei sau sunt preluate spre păstrare provizorie la subdiviziunea de Poliție. Părăsind locuința, agresorul poate lua, sub supravegherea angajaților poliției, numai articole de uz personal strict necesare (haine, documente, obiecte de igienă).
- Supravegherea îndeplinirii măsurilor stabilite în ordinul de restricție de urgență se exercită de către angajații postului sau ai sectorului de poliție din localitate. În caz de necesitate, angajații poliției, în colaborare cu asistenții sociali sau cu ONG-urile prestatoare de servicii plasează victima împreună cu copiii și/sau alte persoane dependente de ea într-un centru de plasament.

Victima are dreptul, în perioada de acțiune a ordinului de restricție de urgență, să solicite, în condițiile legii, eliberarea ordonanței de protecție. Acțiunea ordinului de restricție de urgență, în acest caz, se prelungește de drept și încetează odată cu punerea în aplicare a măsurilor de protecție stabilite de instanța de judecată¹⁸.

¹⁷ Legea nr. 45/2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, art. 121 alin. (2).

¹⁸ Legea nr. 45/2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, art. 121 alin. (5).

	Ordin de restricție de urgență	Ordonanță de protecție
Se aplică de către	Angajatul poliției	Judecător
Termenul în care se aplică măsura de protecție	Imediat	În termen de 24 de ore de la momentul înregistrării cererii în instanța de judecată
Perioada pentru care poate fi aplicată măsura de protecție	Până la 10 zile	Până la 90 de zile
Măsuri aplicate agresorului	Obligarea de a părăsi temporar locuința comună ori de a sta departe de locuința victimei; Interzicerea de a se apropia de victimă, respectând distanța ce ar asigura securitatea acesteia și excluzând orice contact vizual cu aceasta; Interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic sau prin orice alte mijloace, de comunicare cu victima; Interzicerea de a păstra și purta armă.	Obligarea de a părăsi temporar locuința comună ori de a sta departe de locuința victimei; Obligarea de a sta departe de locul aflării victimei, la o distanță ce ar asigura securitatea ei, excluzând și orice contact vizual cu aceasta; Interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima; Interzicerea să se apropie de anumite locuri: locul de muncă/ studii al victimei/ copilului, alte locuri determinate pe care victima/ copiii ei le frecventează; Obligarea, până la încetarea măsurilor de protecție, de a contribui la întreținerea copiilor comuni; Obligarea de a participa la un program special de tratament sau de consiliere pentru reducerea violenței sau pentru înlăturarea ei; Interzicerea de a păstra și purta armă.
Monitorizarea electronică a abuzatorului	Nu	Da

Ordonanța de protecție este un act legal, prin care instanța de judecată aplică măsuri de protecție victimei pentru o perioadă determinată de timp.

Pentru solicitarea ordonanței de protecție, victima se poate adresa instanței de judecată personal sau prin intermediul unui avocat, căruia i-au fost delegate împuterniciri. În caz de imposibilitate de a depune cererea de către victimă din motive de sănătate, vârstă, alte motive întemeiate, la solicitarea ei, cererea pentru eliberarea ordonanței de protecție poate fi depusă, în interesele victimei, de către organul de poliție, organul de asistență socială sau de către procuror.

Imposibilitatea victimei de a depune cererea privind eliberarea ordonanței de protecție se referă la situația când victima se află în stare de neputință:

- a) fizică** (victima este internată în spital, este plasată în centrul de plasament, este traumatizată, și-a găsit refugiu într-un alt adăpost, are o vârstă înaintată, are la îngrijire copii, alte cazuri cu efect similar);
- b) psihică** (victima se află în stare depresivă, este emoționată, izolată, are temeri, are suferințe psihice, alte cazuri cu efect similar).

Ordonanța de protecție este eliberată de judecător în 24 de ore de la primirea cererii. Prin ordonanța de protecție, judecătorul:

- Obligă agresorul să părăsească locuința comună, chiar dacă agresorul sau rudele acestuia sunt proprietarii imobilului și să stea departe de locul în care se află victima și copiii (ex. să nu se apropie de locul de muncă, de școală/grădinița la care merg copii etc.);
- Interzice agresorului să contacteze victima, copiii sau alte persoane care sunt în îngrijire, prin telefon, rețele sociale și să păstreze sau să poarte armă;
- Obligă agresorul să poarte o brățară electronică (pe mână sau picior), cu ajutorul căreia va fi supravegheat să nu încalce ordonanța de protecție. El va fi urmărit electronic oriunde s-ar afla;
- Obligă agresorul să contribuie la întreținerea copiilor comuni.

2. Oferirea de asistență victimei

Cu acordul victimei, asistentul social comunitar deschide dosar de asistență a victimei, elaborează în comun planul de siguranță.

Echipa multidisciplinară comunitară/teritorială elaborează și implementează Planul individual de asistență a victimei. În fiecare structură teritorială de asistență socială este desemnat un specialist responsabil de prevenirea violenței în familie și reabilitarea victimelor infracțiunilor.

1.4 Obligațiile instituțiilor publice din Republica Moldova în ceea ce privește comunicarea cazurilor către presă

Legea nr. 45 din 1.03.2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie¹⁹ prevede că „viața privată și identitatea victimei sunt protejate”. Norma stabilește cadrul general, obligatoriu pentru toți actorii implicați în acțiuni referitoare la cazurile de violență în familie. Această lege obligă, de asemenea, profesioniștii – membrii echipelor multidisciplinare – să asigure confidențialitatea informației privind identitatea și viața privată a victimei, inclusiv în fața jurnaliștilor.

De asemenea, instrucțiunile metodice privind intervenția Poliției în prevenirea și combaterea cazurilor de violență în familie²⁰ se bazează pe principiile: respectarea demnității umane, confidențialitatea, promovarea valorilor non-violente la nivelul comunității etc.

Instrucțiunea privind intervenția instituțiilor medico-sanitare în cazurile de violență în familie²¹, obligatorii pentru personalul medical, prevăd, de asemenea, că la toate etapele de prestare a asistenței medicale va fi respectată confidențialitatea victimei: „Acest fapt implică partajarea doar a informației necesare, doar în situațiile când este necesar sau solicitat, și doar cu acordul victimei și al cadrelor medicale. Respectarea confidențialității asigură ca victima să nu fie expusă unor amenințări și/sau unor violențe ulterioare, drept consecință a recurgerii la asistență”.

Pe același principiu – al confidențialității și protecției vieții private a victimei/lor – se bazează și Instrucțiunea pentru asistenții sociali²²: „Asigurarea condițiilor

19 Legea nr. 45 din 1.03.2007, https://www.legis.md/cautare/getResults?doc_id=110200&lang=ro

20 Instrucțiunii metodice privind intervenția Poliției în prevenirea și combaterea cazurilor de violență în familie, aprobate prin Ordinul nr. 134 al Inspectoratului General al Poliției din 15.03.2017.

21 Instrucțiune aprobată prin Ordinul nr. 1167 din 15.10.2019 al Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale.

22 Instrucțiunea privind intervenția structurilor teritoriale de asistență socială în cazurile de violență în familie, aprobată prin Ordinul nr. 903 din 29.07.2019 al Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale

de respectare a intimității și confidențialității intervenției, colectării de date cu caracter personal, păstrării înregistrărilor, raportării și oferirii accesului la informație se va baza pe acordul în formă scrisă al victimei”.

Reieșind din documentele citate mai sus, **autoritățile de stat – în special poliția, instituțiile medicale sau cele de asistență socială – atunci când comunică presei informații despre cazuri de violență în bază de gen sunt obligate să nu divulge date personale sau alte informații care ar dăuna victimelor.**

Întrucât astfel de cazuri mai pot fi întâlnite în Republica Moldova, jurnaliștii ar trebui să cunoască despre aceste obligații ale instituțiilor de stat și să fie vigilenți atunci când preiau informațiile. Dacă aceste informații conțin elemente care pot contribui la identificarea victimelor sau date care contribuie la promovarea stereotipurilor de gen, ele trebuie procesate corespunzător.

1.5 Obligațiile legale și deontologice ale jurnaliștilor la reflectarea cazurilor de violență în bază de gen

Obligații legale. Obligații detaliate și explicite pentru jurnaliști, referitoare la reflectarea în produsele TV și la Radio a fenomenului violenței în bază de gen se conțin în Regulamentul privind conținuturile audiovizuale²³, care este parte a Codului Serviciilor Media Audiovizuale. De acest document se conduce Consiliul Audiovizualului atunci când supraveghează conținuturile TV și Radio și aplică sancțiuni. Mai jos sunt prezentate principalele reguli ale Regulamentului, relevante pentru situațiile de violență în bază de gen/în familie.

²³ Regulamentul privind conținuturile audiovizuale, http://www.audiovizual.md/files/D.%2061-219%20din%2030.12.2019%20-%20Cu%20privire%20la%20aprobarea%20Regulamentului%20privind%20con%20C8%9Binuturile%20audiovizuale_0.pdf

- Realizatorii de programe audiovizuale trebuie să respecte dreptul persoanei la intimitate în momente dificile, cum ar fi o pierdere irecuperabilă sau o nenorocire;
- În situații de suferință umană, de dezastre naturale, de accidente sau acte de violență, trebuie respectată imaginea și demnitatea persoanelor aflate în astfel de situații;
- Sunt interzise pentru difuzare: a) imagini ale persoanei aflate în situația de victimă, fără acordul acesteia; b) imagini ale persoanei fără discernământ sau decedate, fără acordul reprezentanților legali/moștenitorilor; c) imagini care exploatează sau scot în evidență traumele ori traumatismele unei persoane;
- Este interzisă difuzarea înregistrărilor puse la dispoziție de către autoritățile polițienești sau judiciare, indiferent de suportul informatic utilizat, fără acordul persoanelor care sunt victime ale unor infracțiuni, fără acordul familiilor acestora sau, după caz, al reprezentanților legali;
- Nu poate fi dezvăluită în niciun mod identitatea persoanelor care sunt victime ale infracțiunilor privitoare la viața sexuală, cu excepția situației în care victimele și-au dat acordul scris, sub condiția respectării limitelor de identificare stabilite prin acord.

Regulamentul privind conținuturile audiovizuale,

aprobat prin Decizia nr. 61/219 din 30.12.2019 a Consiliului Audiovizualului

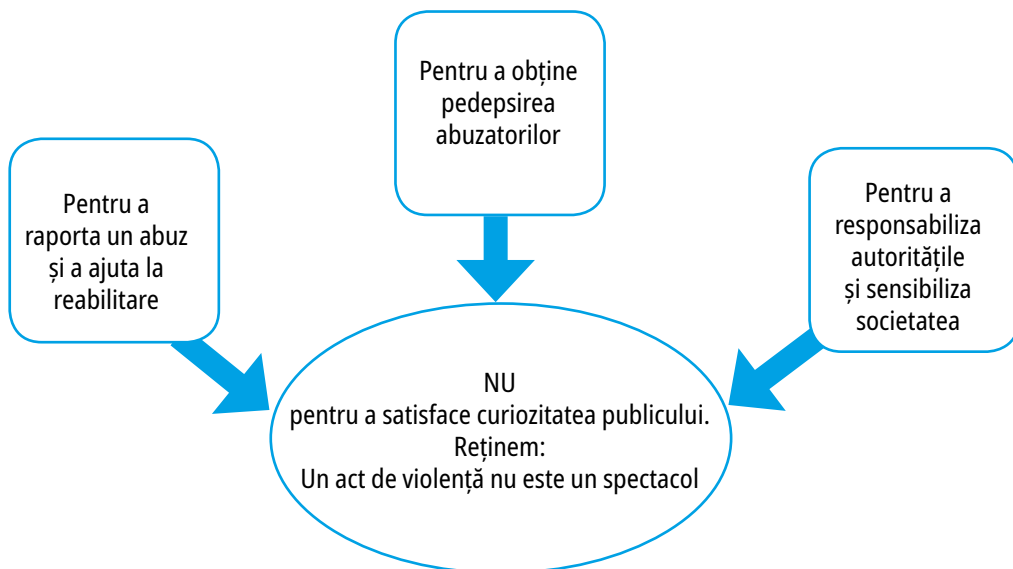
Obligații deontologice. Codul Deontologic al jurnalistului din Republica Moldova protejează adulții și copiii-victime ale oricăror situații vulnerabile și cu conotație negativă. În afară de aceasta, jurnaliștii trebuie să ia în calcul și ghidurile de bune practici, îndrumările sau alte publicații elaborate de specialiști pentru jurnaliști, referitoare la reflectarea în presă a fenomenului de violență în bază de gen.

Când relatează despre cazuri de violență în bază de gen jurnaliștii trebuie să fie conștienți că vorbesc despre o problemă socială. Respectiv, vor aborda situația plasând-o în context social, nu ca un caz individual. Vor scoate în evidență:

GHID PENTRU JURNALIȘTI

răspunsul autorităților, mecanismele de intervenție, posibile soluții, după caz, numerele liniilor telefonice ale serviciilor de intervenție, lecțiile învățate. Pentru o astfel de abordare, ajutătoare este întrebarea, care trebuie pusă înainte de a începe documentarea:

De ce să reflectăm acest caz?

● Colectarea informației

Cel mai des, jurnaliștii află despre cazuri grave de violență în bază de gen – violență în familie, abuzuri sexuale, violuri – din comunicatele emise de poliție. În unele cazuri, echipele de la știri merg în localitatea respectivă pentru a realiza reportaje. Comportamentul corect în astfel de cazuri NU presupune interviuarea vecinilor sau altor terți care își dau cu părerea despre persoana/familia implicată. Astfel de interviuri duc la identificarea victimei și retraumatizarea ei, pot răspândi stereotipuri și sugera că victima este responsabilă de ce i s-a întâmplat. Comentariile vecinilor au relevanță doar dacă vorbesc despre eforturile lor de a atenționa poliția sau autoritățile despre eventuale episoade de violență la care au fost martori.

Persoanele care trebuie intervievate la fața locului sunt reprezentanții serviciilor responsabile de raportarea cazurilor de violență și luarea măsurilor de intervenție: poliția, asistentul social, primarul, după caz – directorul școlii, medicul de familie.

Înainte de a merge pe teren, ar fi bine ca echipa **să consulte normele relevante** în cazul concret: care este mecanismul de raportare a cazurilor, care sunt serviciile de intervenție și ce obligații au autoritățile (p. 1.3 din prezentul Ghid). Dacă timpul restrâns pe care îl are pentru a realiza reportajul nu îi permite acest lucru, este recomandat să abordeze, până a ajunge pe teren, un expert pe domeniul protecției victimelor violenței – de regulă, disponibili în cadrul organizațiilor neguvernamentale, care poate îndruma ad-hoc echipa și o ajuta să evite greșelile de documentare. Această abordare este valabilă și pentru cazurile când jurnaliștii din proprie inițiativă decid să reflecte un caz de violență, despre care au aflat din varii surse – asistența socială, centrele de plasament sau ONG-urile care acordă suport victimelor violenței.

● **Intervievarea victimei/lor**

Consimțământul. În general, specialiștii recomandă evitarea interviuării victimelor violenței, pentru a le proteja de revictimizare și de noi emoții negative pe care le pot trăi ori de câte ori sunt puse în situația de a-și aminti momentele traumatizante. De aceea jurnaliștii trebuie să acționeze cu maximă discreție. Dacă totuși victima acceptă să vorbească, jurnalistul trebuie să se asigure întâi de toate că aceasta înțelege ce i se întâmplă, este de acord să răspundă la întrebări și, după caz, să fie filmată. Intervievarea și prezentarea excesivă a detaliilor care pot duce la identificare pot pune victima în pericol și, de asemenea, îi pot leza demnitatea. De aceea unii specialiști recomandă interviuarea și folosirea în materiale a mărturiilor victimei doar atunci când aceasta nu se află într-o situație de urgență sau sub influența oricărui tip de presiune din exterior.

Codul Deontologic al jurnalistului din Republica Moldova obligă jurnaliștii să protejeze identitatea victimelor oricăror situații cu conotație negativă.

„Jurnalistul nu dezvăluie identitatea victimelor accidentelor, calamităților, infracțiunilor, cu precădere ale agresiunilor sexuale. Fac excepție cazurile în care există acordul acestora sau al familiei (când persoana nu este în măsură să-și dea acordul) sau când prevalează interesul public. Jurnalistul va întreprinde toate măsurile pentru a reduce eventualele efecte negative asupra acestor persoane”.

Codul Deontologic al jurnalistului din Republica Moldova

Protejarea identității. Pentru un jurnalist profesionist, consimțământul victimei nu ar trebui să însemne automat divulgarea identității. În unele cazuri, fiind în stare de șoc, revoltă, obidă sau sperând că astfel va influența penalizarea agresorului/lor, victima poate permite jurnaliștilor să-i divulge numele, fără să-și dea seama că asta ar putea-o pune în pericol. „Obligația noastră profesională este de a evalua, în măsura în care putem, vulnerabilitatea persoanelor atunci când scriem istorii despre cele mai dureroase și mai dificile momente din viața lor. În calitate de jurnaliști, în general, scriem o istorie și mergem mai departe. Cei despre care vom scrie vor fi conectați pentru totdeauna la acea istorie. Noi avem datoria să arătăm o mare grijă și îngrijorare în legătură cu aceasta”, notează într-un articol publicat pe portalul Centrului american de instruire în jurnalism The Poynter Institute jurnalistul și profesorul Bob Steele²⁴. Cu alte cuvinte, jurnalistul ar trebui să anticipeze eventualele consecințe negative asupra victimei și să decidă dacă îi divulgă identitatea sau nu, chiar dacă are consimțământul ei. Divulgarea identității victimei în pofida solicitării ei de a o ascunde reprezintă un nou abuz.

„Jurnalistul nu profită de starea de vulnerabilitate a persoanelor și de necunoașterea de către acestea a drepturilor și libertăților lor, precum și nu le încurajează să recurgă la acțiuni umilitoare și care lezează demnitatea umană”.

Codul Deontologic al jurnalistului din Republica Moldova

Revictimizarea. În cadrul interviului cu victimele, în special atunci când vorbim despre experiențe traumatizante, jurnalistul este obligat să se asigure că nu va dăuna și nu va genera revictimizarea persoanei, adică nu o va pune din nou în situația de a se simți victimă. Deci jurnalistul/a nu-i va cere să povestească scenele de violență sau alte momente dureroase. Dacă victima o va face din propria inițiativă și, pe parcurs, se emoționează, plânge – interviul trebuie oprit, apoi se va conveni suplimentar cu victima dacă este de acord să fie puse pe post secvențele respective.

Întrebări de felul: „Cum s-a întâmplat?”, „Cum erați îmbrăcată?”, „Cât de des vă bătea?”, „De ce vă bătea?”, „Nu v-ați gândit că a merge noaptea singură prin parc poate fi periculos?” etc., vor pune victima în situația de a divulga și re trăi momente traumatizante din viața ei și vor induce ideea stereotipică că violența

²⁴ „Naming rape victims” by Bob Steele, August 10, 2002, <https://www.poynter.org/news/naming-rape-victims>

a fost provocată și cumva justificată. În loc de asta, putem întreba: „Cum credeți că se pot rezolva lucrurile acum?”, „De ce ajutor aveți nevoie?”, „Ce se poate face pentru Dvs.?” etc. Astfel jurnalistul ar arăta empatie cu victima, ar manifesta o atitudine pozitivă și pro-activă și ar evita revictimizarea persoanei.

● Procesarea materialului colectat

Încă la etapa colectării informației pe teren, jurnalistul/a trebuie să se asigure că în imaginile filmate sau fotografiate nu au nimerit elemente care ar conduce la recunoașterea locului și, implicit, la identificarea victimei/lor, cum ar fi, de exemplu, ornamente specifice de pe gard, clădire sau vreo inscripție cu numele localității. Dacă acest lucru nu a putut fi evitat pe teren, se poate rezolva în redacție, la procesarea tehnică a imaginilor. În materialul finit, destinat publicului, vor fi ascunse, prin prelucrarea cu mozaic sau alte mijloace, elementele ce pot duce la descoperirea identității victimei/lor.

Dacă redacția a ajuns în posesia unor imagini video cu scene explicite de violență, difuzarea acestor imagini, chiar și prelucrate cu mozaic, este inoportună și interzisă de lege²⁵.

Dacă victima sau martorii v-au acordat interviu sau au acceptat să facă declarații pentru înregistrări video sau audio cu condiția că îi veți procesa vocea astfel încât să nu fie recunoscută, acest lucru trebuie respectat cu strictețe și acuratețe, fiind o chestiune nu doar de etică, dar și de securitate pentru cele/cei implicați. Modificați sunetul vocii până când dispare orice nuanță specifică vocii reale a persoanei care vorbește. Or, în mass-media din Republica Moldova au fost înregistrate numeroase cazuri în care prelucrarea insuficientă a imaginilor și sunetului au dus la identificarea victimei/lor. Detalii – în studiul de caz nr. 2.

Dacă în material sunt folosite, în calitate de probe, documente, cum ar fi hotărâri judecătorești, plângeri depuse la poliție sau procuratură sau către alte instituții de stat, în ele vor fi ascunse toate elementele de identificare: numele localității, numele victimei/lor și agresorului/lor, adresele, codurile personale, diagnosticul etc.

²⁵ Codul Serviciilor Media Audiovizuale și Legea cu privire la protecția copilului împotriva impactului negativ al informației conțin interdicții pentru instituțiile media referitoare la publicarea imaginilor cu caracter violent.

Jurnalista/a trebuie să aibă grijă să elimine din materialul său orice detalii care ar pune victima într-o situație umilitoare și care i-ar leza demnitatea.

Înainte de publicare/difuzare, materialul ar trebui recitit pentru a ne asigura că abordarea generală este corectă – că am plasat cazul în contextul general, că am prezentat un caz particular ca parte a unei probleme sociale, că am inclus statistici despre amploarea fenomenului. În funcție de specificul cazului, o bună practică jurnalistică este **să includem în material, la loc vizibil, un număr de telefon al serviciilor unde victima poate primi ajutor.**

● **Limbajul corect**

Produsele media referitoare la violența în bază de gen trebuie scrise într-un limbaj neutru, fără calificative, fără exagerări și fără accent pe detalii personale și „picante”. Fiecare cuvânt trebuie utilizat cu maximă atenție și acuratețe, pentru a nu induce publicului concluzii sau idei false, dar și pentru a evita revictimizarea persoanei. De exemplu, la o știre despre faptul că un fiu adult obișnuiește să-și agreseze mama, jurnaliștii au pus titlul: „Își bate joc de cea care i-a dat viață! O femeie a fost bătută cu bestialitate de propriul fiu”. În alte cazuri în titluri găsim cuvintele „șocant”, „tulburător”, „incredibil”, „terifiant” etc. Folosirea lor denotă interesul redacției de a transforma cazurile de violență într-un spectacol, cu scopul de a genera accesări și nu de a informa.

Nu este recomandat nici să facem combinații stilistice de felul „crimă pasională” sau „dramă conjugală/familială” cu referire la episoadele de violență. De asemenea, expresii ca „și-a bătut joc de ea/de el”, „a batjocorit-o/l-a batjocorit”, „și-a satisfăcut pofta sexuală” care, aparent, sunt folosite pentru a face textul mai puțin protocolar, creează o impresie de „poveste” și scad din gravitatea faptelor. Termenii folosiți trebuie să fie cât mai exacti și în conformitate cu legislația în vigoare. În știrea din exemplul de mai sus, despre femeia agresată de fiul ei, jurnaliștii au numit „incident” scena de violență în urma căreia victima a ajuns la spital. Un act de violență nu este un incident sau o întâmplare, ci o faptă care trebuie pedepsită, de aceea astfel de formule care estompează gravitatea faptei ar trebui evitate. Vom folosi cuvinte care reflectă faptele cât mai exact: viol, molestare, hărțuire sexuală, a bătut-o/l-a bătut, a lovit-o/l-a lovit etc., fără metafore sau alte figuri de stil.

Jurnaliștii, în același timp, nu trebuie să uite de prezumția de nevinovăție. Este recomandat, în cazul în care faptele sunt investigate de procurori sau

deja examinate în instanța de judecată, să fie folosit modul condițional pentru verbe și să fie citate exact pasajele din documente sau din declarațiile surselor.

● Reflectarea în media a violenței online

Nici actele normative referitoare la conținutul audiovizual, nici Codul deontologic al jurnalistului nu conțin prevederi specifice referitoare la violența online, însă jurnaliștii ar trebui să o trateze cu aceeași acuratețe și responsabilitate ca pe violența din viața reală. Atunci când scriu despre astfel de cazuri, jurnaliștii ar trebui să aibă grijă să nu contribuie la răspândirea conținutului abuziv – să nu indice linkuri, să folosească, în caz de necesitate, capturi de ecran cu protejarea corespunzătoare a identității victimei și a altor elemente care conduc la dezvăluirea identității ei. În nici un caz nu vor fi preluate imagini cu probele abuzului fără consimțământul victimei.

Întrucât vorbim despre un fenomen foarte răspândit, media ar trebui să reflecte violența online în materiale explicative și de problemă, pentru a ajuta femeile și fetele să nu tolereze nici o formă de abuz online, să înțeleagă care sunt semnele timpurii ale violenței online în bază de gen și să cunoască unde și cum pot denunța astfel de cazuri.

De regulă, în media din Republica Moldova apar articole la acest subiect doar atunci când Procuratura emite comunicate referitoare la reținerea abuzatorilor (ex, aici²⁶). Simpla preluare a comunicatelor, unde sunt prezente și elemente la limita senzaționalului, fără explicarea implicațiilor personale și sociale ale acestui fenomen, nu contribuie la eradicarea fenomenului.

Un exemplu de abordare corectă a cazurilor de abuz online este articolul „Pornografie din răzbunare”, realizat de portalul Moldova.org²⁷.

26 <https://procuratura.md/pccocs/comunicate/comunicate-de-presa/video-18-retinut-straseni-dupa-ce-i-propus-unei-studente-conversatii>

27 <https://www.moldova.org/pornografie-din-razbunare/>

1.6 Studii de caz

Studiu de caz #1.

Stereotip privind vinovăția victimei într-un caz de viol

Cum au acționat jurnaliștii	Cum ar fi trebuit să acționeze
- La 2 mai 2021 mai multe site-uri din Republica Moldova au publicat o știre scurtă, făcută dintr-un comunicat al poliției, folosind următoarele titluri: „O minoră din Hâncești, violată în Noaptea Învierii; Consumau alcool cu agresorul, la el acasă; Bărbatul și-a recunoscut vina”²⁰, „Viol la Hâncești chiar în noaptea de Înviere. Victima a consumat alcool cu agresorul”²¹, „O minoră din Hâncești a fost violată, după ce a consumat alcool cu agresorul”²², „O minoră de 17 ani, violată în noaptea Învierii la Hâncești”²³.	Exemple de titluri corecte: „Poliția din Hâncești anunță reținerea unui bărbat care ar fi violat o adolescentă” „La Hâncești, la poliție a fost raportat un caz de viol al unei adolescente”

²⁸ <https://www.jurnal.md/ro/news/5360d142ff5878e4/o-adolescenta-din-hancesti-violata-in-noaptea-invierii-consuma-alcool-cu-agresorul-la-el-acasa-dupa-miezul-noptii.html>

²⁹ <https://protv.md/actualitate/viol-la-hancesti-chiar-in-noaptea-de-inviere-victima-a-consumat-alcool-cu-agresorul---2565787.html>

³⁰ <https://telegraph.md/o-minora-din-hancesti-a-fost-violata-dupa-ce-a-consumat-alcool-cu-agresorul/>

³¹ <https://deschide.md/ro/stiri/social/84550/O-minor%C4%83-de-17-ani-violat%C4%83-%C3%AEn-noaptea-%C3%8Envierii-la-H%C3%A2nce%C8%99ti.htm>

Comentariu: Jurnaliștii care au publicat știrea și au pus titlurile din cadranul din stânga s-au bazat pe declarația ofițerului de presă al Inspectoratului de Poliție Hâncești, prin care s-a indus ideea că adolescența a provocat comiterea violului, deoarece a consumat băuturi alcoolice împreună cu agresorul.

Reținem: Faptul că o persoană se află în stare de ebrietate nu face victima responsabilă de ce i s-a întâmplat și nu constituie în nici un caz o circumstanță atenuantă pentru agresor. În acest caz, greșeala a pornit de la ofițerul de presă al poliției. Cu toate acestea, editorii ar fi trebuit să aibă discernământul profesional necesar ca să pună accent pe abuz/infracțiune, și nu pe detaliul consumului de alcool. S-a ajuns astfel la o greșeală de abordare și la răspândirea unui stereotip de gândire: dacă victima era în stare de ebrietate ori se afla în compania violatorului, a întreținut un raport sexual benevol.

Studiu de caz #2.

Lezarea demnității persoanei și abordare incorectă

Cum au acționat jurnaliștii	Cum ar fi trebuit să acționeze
- În luna octombrie 2017 un post de televiziune cu acoperire națională din Republica Moldova a realizat un reportaj video în care anunța că o femeie de 52 de ani (cu nume, prenume, localitate) a fost bătută de propriul fiu și a ajuns la spital cu fracturi grave. - Femeia a fost filmată și interviuată în salonul de spital, apărând în imagini cu vânătăi și urme de leziuni pe față și pe gât, cu maxilarul deplasat, astfel încât îi venea greu să vorbească.	- Jurnaliștii ar fi trebuit să nu divulge nici o informație care ar duce la identificarea persoanei – nume, prenume, vârstă, localitate; - Nu ar fi trebuit să difuzeze imagini cu victima; - Pentru a intervieva o persoană aflată în spital, jurnaliștii trebuie să solicite în primul rând acordul medicilor, care, la rândul lor, având obligația legală de a asigura confidențialitatea în astfel de cazuri, trebuie să aibă acordul prealabil al victimei de a se întâlni cu jurnaliștii. Să presupunem că în cazul dat această procedură a fost respectată. Dar, la interviuarea în spital, jurnaliștii nu ar fi trebuit să-i ceară

• Reporterii au spus, folosind mărturii ale vecinilor, că femeia este bătută des de fiul ei, care uneori este plasat în arest din această cauză. • Nu au fost intervievați poliția, asistentul social sau alte autorități obligate să intervină în asemenea cazuri.	victimei să povestească scenele de violență prin care a trecut, astfel, au supus-o revictimizării; • Jurnaliștii ar fi trebuit să intervieveze specialiștii responsabili de intervenții în astfel de cazuri: inspectorul de poliție, asistentul social, medicul etc.; • Jurnaliștii ar fi trebuit să insereze în material numărul de telefon al serviciului de intervenție pentru astfel de cazuri și să plaseze cazul în contextul general al violenței în bază de gen, nu să se axeze pe „spectacolul” violenței, dar și să încadreze cazul individual în tabloul general – să ofere statistici și alte informații.

Comentariu: Regulamentul privind conținuturile audiovizuale²⁴, aprobat la 30 decembrie 2019 de Consiliul Audiovizualului prevede, la p. 30: „Sunt interzise pentru difuzare: a) imagini ale persoanei aflate în situația de victimă, fără acordul acesteia; c) imagini care exploatează sau scot în evidență traumele ori traumatismele unei persoane”. De asemenea, **Codul Deontologic al jurnalistului din Republica Moldova** prevede: „Jurnalistul nu dezvăluie identitatea victimelor accidentelor, calamităților, infracțiunilor, cu precădere ale agresiunilor sexuale. Fac excepție cazurile în care există acordul acestora sau al familiei (când persoana nu este în măsură să-și dea acordul) sau când prevalează interesul public. Jurnalistul va întreprinde toate măsurile pentru a reduce eventualele efecte negative asupra acestor persoane”. Codul Deontologic mai arată că jurnalistul nu profită de starea de vulnerabilitate a persoanei și că este dator să respecte dreptul la viață privată și demnitate al persoanelor.

32 Regulamentul privind conținuturile audiovizuale, http://www.audiovizual.md/files/D.%2061-219%20din%2030.12.2019%20-%20Cu%20privire%20la%20aprobarea%20Regulamentului%20privind%20con%C8%9Binuturile%20audiovizuale_0.pdf

În cazul dat, jurnaliștii au încălcat atât Codul serviciilor media audiovizuale, a cărui parte componentă este Regulamentul citat mai sus, cât și normele deontologice: prin dezvăluirea identității victimei – nume, prenume, vârstă, localitate, înfățișare; prin prezentarea ei într-o situație degradantă, care îi lezează demnitatea. Chiar și dacă au avut acordul ei pentru filmare, jurnaliștii erau datori să estimeze, așa cum cere Codul Deontologic, potențialele efecte negative pe care le poate avea asupra persoanei divulgarea identității și difuzarea imaginilor, dar și să-i respecte dreptul la demnitate.

Studiu de caz #3.

Publicarea neautorizată a corespondenței private a unei femei

Cum au acționat jurnaliștii	Cum ar fi trebuit să acționeze
La 17 ianuarie 2018 portalul Telegraph.md a publicat o știre cu titlul „(foto) 150 de euro, cam atât cer studentele de la ASEM pentru o partidă de sex cu un turc”. În text au fost reproduse, inclusiv folosind capturi de ecran, conversații private ale unei tinere cu un interlocutor. Deși în articol nu a fost expusă explicit identitatea tinerei a cărei corespondență a fost spartă și plasată pe rețelele de socializare, știrea a fost comentată de utilizatori, în comentarii apărând numele studentei.	Din modul de abordare este clar că redacția a operat cu date dintr-o corespondență privată și a difuzat capturi de ecran fără autorizarea tinerei vizate. Având în vedere că subiectul vizează viața privată a unei persoane și nu este de interes public, o astfel de știre nu ar fi trebuit să apară. Jurnaliștii au transformat astfel o infracțiune într-un subiect de senzație. Or, în momentul în care cineva a trimis la redacție capturi de ecran dintr-o corespondență privată, redacția ar fi trebuit în primul rând să-și dea seama că e vorba despre un abuz, să-l raporteze autorităților și, dacă victima ar fi acceptat, să realizeze un material în care să abordeze fenomenul violenței online împotriva femeilor. Modul în care au acționat i-a făcut pe jurnaliști complici la o infracțiune și la revictimizarea persoanei.

PARTEA 2.

Violența împotriva copiilor

Credit foto: Loredana Argint, Cahul, participantă a tabărei de fotografie „Egalitatea în obiectiv”

Glosar

Autoritate tutelară centrală – Ministerul Muncii și Protecției Sociale

Comportament sexualizat – comportament provocator și seducător al copilului în raport cu alte persoane (apărut în cele mai multe cazuri ca urmare a abuzului sexual asupra copilului).

Echipă multidisciplinară – grup convocat de specialistul în protecția drepturilor copilului sau, în lipsa acestuia, de către asistentul social comunitar, compus din profesioniști din diferite domenii, cu atribuții în protecția copilului, care colaborează în scopul prevenirii și/sau soluționării cazurilor copiilor aflați în situații de risc³³.

Fișa de sesizare a cazului suspect de violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului – formular unic de raportare a cazurilor de violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului pentru toți profesioniștii ce identifică astfel de cazuri.

Interviu de protecție – o primă discuție cu copilul pentru a stabili nevoile imediate ale acestuia (medicale, de hrană, adăpost), gradul de pericol pentru viața și sănătatea lui, cine este/sunt persoana/persoanele de încredere ale copilului și datele lor de contact, precum și pentru a-l informa despre drepturile sale, serviciile de asistență și măsurile de protecție care urmează să fie aplicate.

Manager de caz – specialistul în protecția drepturilor copilului, iar în lipsa acestuia – asistentul social comunitar.

Pericol iminent pentru viața și sănătatea copilului – circumstanțe care indică în mod cert asupra existenței situației de risc, inclusiv asupra prezenței elementelor constitutive ale unei infracțiuni contra vieții și/sau sănătății copilului sau asupra riscului apariției acestora în perioada imediat următoare, care au sau pot avea impact grav asupra integrității fizice și/sau psihice a copilului;

Revictimizare – proces repetat de victimizare, care apare drept consecință a intervenției neadecvate din partea instituțiilor sau specialiștilor în privința copiilor victime ale violenței, neglijării, exploatării, traficului.

³³ Legea nr. 140 din 14.06.2013 cu privire la protecția specială a copiilor în situații de risc și a copiilor separați de părinți, https://www.legis.md/cautare/getResults?doc_id=123160&lang=ro#

2.1 Ce avem în vedere când spunem „violență împotriva copiilor”

Legislația națională³⁴ definește *violența împotriva copilului* ca forme de rele tratamente aplicate copilului de către părinți/reprezentanții legali în grija cărora se află sau de către orice altă persoană, care produc vătămare actuală sau potențială asupra sănătății copilului și îi pun în pericol viața, dezvoltarea, demnitatea sau moralitatea, care includ tipurile de violență definite în art. 2 din Legea nr. 45-XVI din 1 martie 2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie.

Se subînțeleg a fi violență împotriva copilului inclusiv situațiile în care acesta este martor la acte de violență îndreptate în special împotriva ființelor dragi (oameni, animale de companie). Copilul trăiește astfel de acțiuni cu aceeași intensitate de parcă el însuși este expus actului de violență.

Violența online este un termen relativ nou și încă nu este definit în legislația Republicii Moldova. Ghidul „Intervenția specialiștilor în cazuri de violență online, elaborat de AO „La Strada” în parteneriat cu Ministerul Educației și Cercetării (2021), definește violența online față de copii ca fiind utilizarea sistemelor informatice pentru a provoca, facilita sau amenința cu aplicarea violenței asupra copiilor, ce are ca rezultat sau poate provoca daune ori suferințe fizice, sexuale, psihologice sau economice și poate include exploatarea circumstanțelor, caracteristicilor sau vulnerabilității acestora.

Consecințele violenței asupra copiilor sunt de ordin emoțional, comportamental și de dezvoltare, iar gravitatea lor depinde de mai mulți factori: vârsta copilului, temperamentul și personalitatea, gradul lui de vulnerabilitate și de reziliență, gravitatea abuzului, prezența violenței și a amenințărilor, disfuncțiile familiale. Pe de altă parte, prezența factorilor protectori ar putea atenua gravitatea consecințelor. În funcție de prezența factorilor care fie le agravează, fie le atenuază starea psiho-emoțională, copiii prezintă consecințe de gravitate diferită – de la tulburări de dispoziție la anxietate, stări depresive, hipervigilență, irascibilitate crescută, revenire permanentă la trăirile legate de circumstanțele traumei etc. Mulți copii manifestă un grad înalt de anxietate și frică, reacții agresive, iar în cazul copiilor abuzați sexual există o mai mare probabilitate că aceștia vor prezenta

³⁴ Legea nr. 140 din 14.06.2013 cu privire la protecția specială a copiilor în situație de risc și a copiilor separați de părinți

comportamente sexualizate. În cazul copiilor mai mici poate surveni regresul în dezvoltare, pierderea unor competențe dobândite anterior și revenirea enurezisului nocturn. Cele mai grave consecințe care pot surveni sunt depresia, dizabilitatea și chiar decesul copilului, urmare a producerii leziunilor grave, a neglijării severe, a actelor de suicid. În situațiile de violență care se întâmplă public pe internet, precum și în cazurile de violență care sunt făcute publice în spațiul online, consecințele pot fi agravate de comentariile utilizatorilor de rețele – copiii victime deseori sunt învinuiți, judecați ori jigniți.

Modelul ecologic de prezentare a factorilor de risc pentru abuzul copilului³⁵ indică asupra a 4 grupuri de factori ce pot conduce la violența în raport cu copiii: individuali, la nivel interpersonal, la nivel de comunitate și de societate.

Analizând factorii prezentați de modelul menționat, se poate înțelege că violența față de copii are loc din următoarele motive:

- Unii adulți și unii copii au experimentat în trecut acte de violență sau alte experiențe traumatizante care conduc la un nivel înalt al agresivității, la nevoia de a deține puterea și controlul;
- Unii adulți au probleme de sănătate mintală sau se confruntă cu diverse dependențe (consum de alcool și/sau droguri, jocuri de noroc etc.) care, de asemenea, conduc la agresivitate sau la neglijarea nevoilor copiilor;
- Adulții care au în îngrijire copii cu probleme de sănătate fizică sau mintală sunt copleșiți/obosiți, motiv din care uneori nu-și pot controla furia;
- Unii adulți/copii se confruntă cu probleme de ordin interpersonal (separare/divorț, discriminarea familiei pe motive etnice/religioase, doliu, probleme de sănătate ale unor membri ai familiei etc.);
- Accesul părinților la programe de educație parentală, în cadrul cărora ar putea să învețe metode pozitive de educație a copiilor, în

35 Preventing Child Maltreatment: a guide to taking action and generating evidence, WHO, 2006

conformitate cu particularitățile de vârstă ale acestora, este unul limitat/fragmentar;

- Sunt lipsă abilitățile de gestionare a emoțiilor (agresivității, furiei în mod special) atât la adulți, cât și la copii. Sistemul educațional nu pune accent pe dezvoltarea abilităților de acest fel;
- În societate există un grad înalt al stereotipurilor care încurajează tolerarea disciplinării abuzive a copiilor, inclusiv a stereotipurilor ce țin de inegalitatea de gen;
- Răspunsul specialiștilor abilitați cu protecția copilului nu întotdeauna este unul prompt și coordonat, fapt ce îi încurajează pe abuzatori să aplice în continuare violența și îi descurajează pe copii/membrii comunităților să raporteze cazurile de abuz;
- Politicile locale în domeniul prevenirii și combaterii violenței față de copii sunt lipsă ori sunt insuficiente.

Conform Ghidului pentru profesioniști „Ce este exploatarea sexuală online a copiilor” (2019), elaborat de AO „La Strada”, în cazul abuzului sexual și exploatarea sexuală online, pot fi adăugați următorii factori de risc:

- percepția eronată despre relațiile de iubire și modul cum acestea se manifestă, în special online, percepție care îi determină pe copii să considere fotografiile intime drept simbol al dragostei;
- izolarea socială sau dificultățile de integrare socială, care îi determină să își caute prieteni online;
- relațiile complicate cu părinții și lipsa unui mediu de încredere acasă.

2.2 Tipurile de violență împotriva copiilor

Violență fizică – vătămare intenționată a integrității corporale ori a sănătății prin lovire, îmbrâncire, trântire, tragere de păr, înțepare, tăiere, ardere, strangulare, mușcare, în orice formă și de orice intensitate, prin otrăvire, intoxicare, alte acțiuni cu efect similar.

Violență psihologică – impunere a voinței sau a controlului personal, provocare a stărilor de tensiune și de suferință psihică prin ofense, luare în derâdere, înjurare, insultare, poreclire, șantajare, distrugere demonstrativă a obiectelor, prin amenințări verbale, prin afișare ostentativă a armelor sau prin lovire a animalelor domestice; impunere a izolării prin detenție, inclusiv în locuința familială; izolare de familie, de comunitate, de prieteni; interzicere a frecventării instituției de învățământ; deposedare de acte de identitate; privare intenționată de acces la informație; alte acțiuni cu efect similar.

Violență sexuală – orice violență cu caracter sexual sau orice conduită sexuală ilegală, hărțuirea sexuală; orice conduită sexuală nedorită, impusă; obligarea practicării prostituției; orice comportament sexual ilegal în raport cu copilul, inclusiv prin mângâieri, sărutări, atingeri nedorite cu tentă sexuală; alte acțiuni cu efect similar.

Vârsta consimțământului sexual în Republica Moldova este **16 ani**. Întreținerea raporturilor sexuale cu un copil sub această vârstă este ilegală, chiar dacă actul sexual nu este unul forțat.

În acest sens, nu este pasibilă de răspundere penală persoana care a întreținut cu un copil mai mic de 16 ani raporturi sexuale neforțate, dacă aceasta este la nivel apropiat cu victima în ceea ce privește vârsta, dezvoltarea fizică și psihică³⁶.

Neglijarea la fel este o formă de violență și presupune omisiunea sau ignorarea voluntară sau involuntară a responsabilităților privind creșterea și educarea copilului, fapt care pune în pericol dezvoltarea lui fizică, mintală, spirituală, morală ori socială, integritatea lui corporală, sănătatea lui fizică sau psihică. Neglijarea copilului se poate manifesta în mai multe feluri:

36 art. 174, Cod Penal al Republicii Moldova

- **neglijare alimentară** – privarea copilului de hrană sau malnutriția acestuia;
- **neglijare vestimentară** – lipsirea de îmbrăcăminte sau de încălțăminte, în special de cele necesare pentru perioada rece a anului;
- **neglijare a igienei** – nerespectarea normelor generale de igienă personală, condiții de locuit insalubre, care amenință viața ori sănătatea copilului;
- **neglijare medicală** – lipsa ori refuzul îngrijirilor medicale necesare pentru protecția vieții, integrității corporale și sănătății copilului, neadresarea la medici în cazuri de urgență;
- **neglijare educațională** – refuzul încadrării copilului într-o instituție școlară, neșcolarizarea copilului;
- **neglijare emoțională** – ignorarea problemelor psiho-emoționale ale copilului;
- **neglijare în supraveghere** – punerea sau lăsarea copilului în condiții ori circumstanțe în care lipsa de supraveghere poate conduce la îmbolnăvirea, traumatizarea, exploatarea sau decesul copilului;

Exploatarea prin muncă a copilului – munca ce prin natura sa ori prin condițiile în care se exercită este susceptibilă de a dăuna sănătății, securității sau moralității copilului.

Traficul de copii – recrutarea, transportarea, transferul, adăpostirea sau primirea unui copil în scop de exploatare (chiar dacă aceste acțiuni nu se realizează cu aplicarea vreunui din mijloacele de constrângere) prin răpire, fraudă, înșelăciune, abuz de putere sau de situație de vulnerabilitate ori prin darea sau primirea de bani ori de beneficii de orice gen pentru a obține consimțământul unei persoane care deține controlul asupra unei alte persoane, în scopul exploatării acesteia.

Bullyingul este o formă de agresivitate care **se manifestă în relațiile dintre copii** și se referă la acele comportamente prin care un copil sau un grup de copii rănește (dăunează, provoacă suferință, neputință, aduce prejudicii demnității personale) în mod intenționat și **repetat** pentru a obține **beneficii sociale** (statut, putere, influență în grupul de semeni, prestigiu, popularitate etc.) și există un **dezechilibru de putere** între copilul/grupul care rănește și copilul rănit. Pentru informații detaliate despre această formă de agresivitate, modalitățile de prevenire și ajutor, o resursă bună este www.stopbullying.md.

Tipurile de violență online față de copii³⁷

Hărțuirea în mediul virtual – mesaje nedorite ce au caracter sexual; propuneri indecente sau care au caracter ofensator pe rețele sociale ori aplicații chat; amenințări cu aplicarea violenței fizice ori a violenței sexuale, recepționate prin mesaje text sau online; discurs instigator la ură, ceea ce presupune limbaj care denigrează, insultă, amenință un grup anumit de persoane;

Exploatarea sexuală și abuzul sexual al copiilor – o formă de abuz sexual care presupune utilizarea tehnologiilor informaționale și de comunicație în scopul exploatarei sexuale a copiilor;

Pornografia non-consensuală – distribuirea imaginilor copiilor ce prezintă conținut sexual fără acordul lor;

Extorcarea sexuală (Sextortion) – producerea sau utilizarea imaginilor sau/și videourilor ce au caracter sexual și reprezintă un copil, în scopuri sexuale, financiare sau pentru alte câștiguri personale. Uneori, materialele ce reprezintă abuzul sexual al copilului sunt autoproduse, în rezultatul acțiunilor de manipulare din partea abuzatorului;

Transmisiunea live a abuzului sexual (video chat) – angajarea copilului într-o conduită sexuală reală ori simulată explicit, prin care sunt reprezentate organele sexuale ale acestuia. Aceste activități sunt desfășurate și transmise direct unei anumite audiențe prin intermediul tehnologiilor informaționale și de comunicație;

Ademenirea copilului în scopuri sexuale;

Expunerea copilului la conținuturi ce au caracter sexual;

Încălcarea inviolabilității vieții private a copilului:

- Furt de identitate
- Preluarea datelor personale fără acordul copilului
- Folosirea informațiilor personale cu scopul compromiterii reputației.

³⁷ Ghidul „Intervenția specialiștilor în cazuri de violență online, elaborat de AO „La Strada” în parteneriat cu Ministerul Educației și Cercetării (2021) https://siguronline.md/files/resources/48/ghid_psihologi_final_incarcare.pdf; Ghidul pentru profesioniști „Ce este exploatarea sexuală on-line a copiilor (2019), elaborat de AO „La Strada” https://lastrada.md/pic/uploaded/COSESA_%20ghid%20pentru%20profesionisti.pdf

Cercetarea „[Vocile copiilor și îngrijitorilor pentru o experiență online mai sigură](#)” (2024) arată că pe lângă tipurile de abuz online consacrate, apar noi riscuri online pentru copii, cum ar fi materialele de abuz sexual generate de inteligența artificială, dar și riscurile asociate cu realitatea extinsă și cu extorcarea sexuală financiară.

Violența în bază de gen în cazul copiilor se referă la acțiunile de violență sexuală, fizică și emoțională care au la bază criteriul de gen, inclusiv cele care au loc din cauza neacceptării identității de gen a persoanei.

Legătura dintre violența de gen și violența față de copii este evidentă pe câteva dimensiuni:

Pe de o parte, stereotipurile de gen adesea sunt factorul ce declanșează violența, atât în raport cu fetele, cât și în raport cu băieții.

Percepția tradițională despre faptul că bărbații trebuie să aibă poziție dominantă, iar femeia – de supunere, conduce la violență de gen în raport cu fetele, atât din partea unor bărbați adulți, cât și din partea unor băieți. Fiind convinși de superioritatea lor, ei recurg inclusiv la acțiuni de hărțuire și abuz sexual, utilizând forța și amenințările, dar și mecanisme mai subtile de presiune psihologică, cum ar fi, de exemplu, manipularea.

Deseori, stereotipurile cu privire la identitatea de gen conduc la abuz fizic și emoțional în raport cu unii copii, în special adolescenți, aspectul exterior al cărora și modul în care se manifestă nu corespunde identității de gen atribuite sexului lor biologic. În cazul fetelor – atunci când aspectul lor exterior și comportamentul nu se încadrează în reprezentările „tradiționale” despre feminitate. În cazul băieților – atunci când aceștia nu corespund normelor tradiționale cu privire la cum trebuie să fie un „bărbat adevărat”, fiind suspectați că au o altă identitate de gen decât cea atribuită sexului biologic. Ei pot fi etichetați, umiliți, respinși, bătuți de către părinți/rude apropiate, membri ai comunității, semeni. Pot fi, de asemenea, supuși abuzului sexual, în special din partea membrilor comunității bărbați/semenilor băieți.

Din păcate, și unii profesioniști nu au depășit aceste stereotipuri, motiv din care copiii nu raportează cazurile, fiindu-le frică că vor fi judecați. Astfel, în asemenea cazuri, violența devine sistematică.

Pe de altă parte, rolurile sociale tradiționale bazate pe stereotipurile de gen tind să accentueze în mod natural și inegalitatea de putere dintre adulți și copii, fapt ce la fel conduce la aplicarea violenței față de copii.

Totodată, există un risc sporit că băieții care sunt educați într-un mediu ce respectă normele tradiționale de gen vor prelua modelele comportamentale ale taților/bunelor și ale altor bărbați adulți din familia biologică sau lărgită, inclusiv comportamentele violente în raport cu femeile și fetele din familie și/sau din afara ei. În acest mod, ei vor perpetua violența de gen și violența față de copii din generație în generație.

Și mai gravă e situația fetelor din familiile care fac parte din unele confesiuni religioase în care drepturile membrilor de familie sunt limitate, iar educația fetelor și băieților este semnificativ diferențiată. Fetelor le este restricționat dreptul la comunicare, inclusiv la întâlniri cu prietenii, le este interzis accesul la internet, le este restricționat modul în care se pot îmbrăca etc. Diferențele culturale fac mai dificilă intervenția specialiștilor.

Este important să reținem: copiii pot fi supuși violenței de către persoane cunoscute sau de către străini în toate mediile în care copilul se poate afla: familie, instituții de învățământ, instituții medicale, servicii de plasament, medii de cercetare a infracțiunilor și de reabilitare/detenție, internet, mass-media, locuri de muncă, medii sportive, comunitate etc.

2.3 Stereotipuri privind violența împotriva copiilor

Mass-media are un rol deosebit de important în combaterea stereotipurilor ce promovează/mențin toleranța ridicată a societății față de violența împotriva copiilor și care uneori afectează intervenția specialiștilor:

O palmă la fund din când în când nu este violență; bătaia este ruptă din rai; unde bate mama/tata crește; un copil trebuie să știe de frica părinților – sunt expresii încă des întâlnite în societate și reprezintă, de fapt, stereotipuri care promovează/justifică violența față de copii.

A făcut ceva dacă l-a pedepsit așa – este un stereotip care, pe lângă faptul că justifică violența față de copii, mai și transferă vina adultului care a comis actul de violență pe copil.

Și pe mine m-au bătut părinții și am devenit om – acest stereotip este, de fapt, un mecanism de apărare, prin care persoana justifică acțiunile abuzive ale părinților.

O mare parte a societății împărtășește convingerile menționate mai sus, întrucât nu cunoaște gravitatea consecințelor violenței asupra copiilor și nici metode pozitive de disciplinare potrivite pentru diferite vârste.

Rolul media în combaterea stereotipurilor este să integreze în toate materialele unde e posibil mesajul că violența față de copii nu poate fi justificată în vreun fel; să promoveze metodele de disciplinare pozitivă prin realizarea interviurilor/emisiunilor cu participarea specialiștilor relevanți, dar și să promoveze resursele pe care le pot utiliza părinții/îngrijitorii în acest sens.

Un copil este proprietatea părinților, de aceea fac ce vor cu el – legat de acest stereotip, media ar trebui să transmită mesajul că un copil este o personalitate individuală, deținătoare de drepturi, iar părinții/persoanele care îl îngrijesc, dar și profesioniștii și alte persoane au obligația să le respecte.

Copiii trebuie să se învețe de mici cu greul/cu munca – e un stereotip care promovează exploatarea prin muncă a copiilor. E bine ca jurnaliștii să informeze publicul larg cu privire la faptul că implicarea copilului în diverse munci este o formă de violență atunci când dăunează sănătății acestuia sau este în detrimentul educației lui; că este încurajată implicarea copiilor în munci pe potrivă vârstei și gradului de dezvoltare a acestora, fapt care contribuie la dezvoltarea deprinderilor de viață.

Copiii își cunosc foarte bine drepturile, nu și obligațiile – un stereotip foarte des întâlnit nu doar printre părinți/îngrijitori, dar și printre profesioniștii abilitați cu protecția copilului. Argumentul pentru combaterea acestui stereotip este faptul că în conformitate cu legislația națională și internațională, copiii sunt deținători de drepturi (cu excepția normelor prevăzute de Codul penal pentru copiii mai mari de 14 ani), iar adulții sunt deținători de obligații în raport cu ei. Pentru a asigura o bună educație copiilor, ar fi bine ca adulții să stabilească împreună cu aceștia regulile în familie/clasă, care vor presupune și asumarea unor responsabilități, dar și consecințele nerespectării acestora.

Dacă nu s-ar fi îmbrăcat așa, nu ar fi fost violată, ea singură se leagă de toți bărbații din localitate – este un stereotip de gen în legătură cu abuzul sexual al fetelor și care transferă pe ele vina pentru abuz, în condițiile în care acestea prezintă un comportament sexualizat. În acest caz, jurnaliștii ar trebui să pornească de la premisa că un astfel de comportament al copilului poate fi

semn al abuzului sexual în raport cu el și trebuie tratat ca atare, fiind raportat autorităților ca un caz suspect de abuz sexual.

Un băiat trebuie să arate ca un bărbat, fără păr lung, vopsit, trebuie să fie puternic, să vorbească bărbătește; parcă ești o fetiță – este un alt stereotip de gen întâlnit foarte des în rândul adolescenților/bărbaților, dar specific și pentru unii profesioniști, care conduce la violența împotriva băieților.

Băieții trebuie să fie puternici, băieții sunt băieți versus fetele trebuie să fie cuminti, firave/gingașe, ea doar e fetiță/fată – e un alt stereotip de gen care promovează brutalitatea la băieți și care poate conduce la acțiuni agresive împotriva fetelor, care sunt considerate a fi „mai slabe”.

Ăsta/asta cred că e gay/lesbiană – un alt stereotip foarte grav ce ține de orientarea sexuală a copiilor, în special în adolescență. E un stereotip promovat de adulți, inclusiv de biserică și de unele autorități, care nu acceptă că oamenii pot avea o altă identitate de gen decât cea tradițională, stereotip perpetuat în continuare de copii. Astfel, un adolescent/adolescentă care prin aspectul său (îmbrăcăminte, coafură) ori prin comportament stârnește suspiecții că ar avea o altă identitate de gen sau altă orientare sexuală este rejectat, etichetat, intimidat, hărțuit, supus abuzului fizic ori sexual.

Rolul media este să contribuie la combaterea stereotipurilor de gen, promovând mesajul că bărbații și femeile, respectiv băieții și fetele, au șanse și drepturi egale, precum și mesaje care să promoveze toleranța/acceptarea individualității tuturor persoanelor. Este important ca jurnaliștii să fie atenți la toate mesajele/imaginile pe care le transmit și să le ajusteze, astfel încât să nu promoveze inegalitatea între femei și bărbați.

Un alt aspect important este ca responsabili de programe, în special în cazul televiziunilor și posturilor de radio, să analizeze materialele propuse spre difuzare și să accepte doar publicitatea care nu promovează stereotipuri de gen.

Nu este un „adevărat abuz”, pentru că nu au avut niciun contact în mediul real, doar online. Este o percepție eronată. Copiii sunt afectați de acest tip de violență la fel ca și în cazul violenței produse off-line, în funcție de gravitatea abuzului și de prezența sau lipsa factorilor de protecție. În situația în care abuzul are loc public pe internet ori sunt difuzate imagini/ video-uri în care copilul este supus unei forme de abuz, consecințele sunt agravate de percepția copilului

că „toată lumea” știe despre ce i s-a întâmplat, de comentariile răutăcioase la adresa acestuia, de acțiunile de bullying care pot urma.

„Ea e vinovată că i-a trimis acea fotografie”, „Trebuia să se gândească înainte de a accepta așa ceva”, „Cum ai putut să apari în astfel de imagini/videouri? Ne-ai făcut familia de rușine” etc. Este o abordare stereotipizată legată de abuzul sexual și exploatarea sexuală online a copiilor. Nu putem învinui sau judeca un copil pentru faptul că a ajuns într-o astfel de situație, chiar dacă a primit anumite bunuri pentru faptul că a realizat și expediat anumite imagini, videoclipuri cu sine ce au caracter sexual etc. Copiii ajung în astfel de situații pentru că sunt insuficient informați despre riscuri, despre cum trebuie să reacționeze când primesc astfel de propuneri; nu au acces la programe de educație sexuală, de prevenire a riscurilor online, iar abuzatorii recurg la diverse forme de manipulare și constrângere³⁸ (propun bunuri sau bani, înregistrează pe ascuns videoclipuri în care copilul e implicat în acțiuni ce au caracter sexual în timpul discuțiilor pe video chat, propun oferte de promovare în modelling, amenință cu sinuciderea, pretind că ar fi de o vârstă mai tânără sau de aceeași vârstă cu cea a copilului, dezvoltă o legătură de prietenie sau romantică cu acesta, amenință copilul cu divulgarea unor informații compromițătoare despre el sau cu distribuirea fotografiilor acestuia în cazul în care nu se conformează cerințelor, salvează discuțiile ce au caracter sexual și amenință copilul cu publicarea acestora, utilizează mai multe identități online pentru comunicarea cu acesta).

Combaterea stereotipurilor este o metodă eficientă de reducere a tolerării violenței față de copii. În acest sens, jurnaliștii, pe lângă faptul că vor veni cu mesaje care să le combată, trebuie să aibă grijă să nu cadă ei înșiși în capcana lor. Astfel, jurnaliștii care încă nu au renunțat la practica de a prezenta informația din perspectiva faptului că un copil victimă a fost cel care a provocat actul de violență sunt încurajați să nu admită în materialele pe care le produc constatări de genul „consătenii spun că fata care a fost abuzată sexual are un comportament sexualizat/prestează servicii sexuale”, „copilul a fost trântit în pământ de către tatăl său pentru că nu a dat apă la vițel”, întrucât astfel de informații justifică violența, plasând vina pe copii.

³⁸ Ghidul pentru profesioniști „Ce este exploatarea sexuală on-line a copiilor (2019), elaborat de AO „La Strada” https://lastrada.md/pic/uploaded/COSESA_%20ghid%20pentru%20profesionisti.pdf

2.4 Principii directoare pentru reflectarea în media a fenomenului violenței împotriva copiilor

● Respectarea interesului superior al copilului

Convenția ONU privind drepturile copilului prevede la p. 1, art. 3 că în toate acțiunile care privesc copiii, întreprinse de instituțiile de asistență socială publice sau private, de instanțele judecătorești, autoritățile administrative sau de organele legislative, interesele copilului vor prevala.

Legislația națională³⁹ definește interesul superior al copilului ca asigurarea condițiilor adecvate pentru creșterea și dezvoltarea armonioasă a copilului, ținând cont de particularitățile individuale ale personalității lui și de situația concretă în care acesta se află.

Comentariul nr. 14 al Comitetului ONU pentru drepturile copilului explică într-un context mai larg cum trebuie să fie evaluat și luat în calcul interesul superior al copilului, referindu-se în mod special la faptul că e necesar să se analizeze în fiecare caz individual care va fi **impactul acțiunilor** întreprinse asupra copilului, luând în calcul particularitățile lui individuale, precum sunt vârsta, nivelul de maturitate, calitățile psihice și fizice, dar și nevoile.

Astfel, atunci când se intenționează reflectarea unui caz de violență, neglijare, exploatare sau trafic al copilului în mass-media, este deosebit de important să se anticipeze care va fi impactul mediatizării asupra copilului. Dacă există riscul unui impact negativ asupra copilului și familiei lui, se recomandă renunțarea la reflectarea cazului.

Atunci când mass-media abordează probleme sistemice în domeniul prevenirii și combaterii violenței față de copii, este important să fie evaluat impactul asupra unor grupuri de copii. De exemplu, dacă materialul jurnalistic abordează prevenirea violenței față de copii, atunci e bine să fie evaluat impactul posibil al materialului asupra tuturor copiilor din țară; dacă abordează problematica copiilor victime/martori ai infracțiunilor, atunci ar trebui evaluat impactul asupra acestui grup de copii din perspectiva problemelor specifice ale acestora.

³⁹ Legea nr. 140 din 13.06.2013 privind protecția copiilor în situație de risc și a copiilor separați de părinți, https://www.legis.md/cautare/getResults?doc_id=123160&lang=ro#

Cunoașterea de către jurnaliști a modului în care trebuie să fie calificat interesul superior al copilului este importantă inclusiv pentru a putea aprecia obiectiv răspunsul sistemului de protecție a copilului la cazurile de violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului care vor ajunge în atenția lor.

● **Prevenirea riscului revictimizării copilului/a nu dăuna**

Este un principiu aflat în legătură directă cu principiul respectării interesului superior al copilului, referindu-se, de asemenea, la impactul acțiunilor de mediatizare a cazului asupra acestuia. Este important să cunoaștem că acei copii a căror istorie de violență a fost mediatizată se simt profund rușinați, au percepția că fiecare persoană care a văzut/citit materialul jurnalistic îi acuză pentru ce li s-a întâmplat, au sentimentul că viața lor nu mai are sens; li se agravează suferința emoțională, problemele de sănătate și le sunt afectate relațiile sociale; există riscul supunerii ulterioare a copilului la acțiuni de etichetare, de bullying, de amenințare în viața reală și/sau în spațiul online; copilul se poate simți constrâns să-și schimbe locul de trai, să abandoneze ori să-și schimbe școala, să recurgă la acțiuni de autovătămare, inclusiv la suicid. Specialiștii care oferă asistență copiilor victime atrag atenția asupra faptului că aceștia sunt afectați de faptul că istoriile lor au fost făcute publice, chiar dacă au fost respectate toate regulile pentru protecția identității lor. Copilul își recunoaște istoria și este afectat, pentru că în percepția lui, o țară întreagă știe ce i s-a întâmplat.⁴⁰

Luând în considerare cele expuse mai sus, este important să fie evitată publicarea materialelor despre cazuri individuale de abuz asupra copiilor, iar în cazul reflectării situațiilor de violență online asupra acestora, să nu fie preluate și difuzate în cadrul materialelor jurnalistice imaginile/videourile în care copiii sunt supuși violenței.

Totodată, se recomandă jurnaliștilor/surselor media să asigure moderarea comentariilor în cazul în care decid să relateze în mediul online despre cazuri individuale de violență, astfel încât să se asigure că nu sunt făcute publice comentariile ce învinovătesc, judecă ori jignesc copiii victime.

Adresarea întrebărilor cu privire la circumstanțele/detaliile producerii situației cu impact negativ, a unor întrebări cu tentă de acuzare sau moralizare, de asemenea, pot conduce la revictimizarea copilului.

⁴⁰ Specificul reflectării în presă a subiectelor privind violența față de copii <https://consiliuldepresa.md/upload/13-indrumar%20-CNPAC.pdf>

Pentru a asigura respectarea acestui principiu, e bine să analizăm profund riscurile menționate, precum și faptul dacă copilul/reprezentantul legal al acestuia conștientizează riscurile mediatizării atunci când își exprimă acordul pentru acest lucru/pentru realizarea interviurilor.

Deseori, copilul suferă mai mult în urma reflectării cazului său în mass-media decât în urma abuzului propriu-zis. Este, de fapt, un act suplimentar de abuz emoțional asupra copilului, având consecințele de rigoare. În cazul în care există riscul ca impactul mediatizării să fie unul dăunător, mai bine renunțați la material.

- **Profunzime în elaborarea materialelor jurnalistice**

Acest principiu se referă la schimbarea abordării de la senzational în reflectarea cazurilor individuale la analiza profundă a problemelor existente în domeniu. Abordarea prin prisma senzationalului încurajează și perpetuează stereotipurile, iar mediatizarea problemei violenței față de copii în baza unor analize complexe și profunde poate avea un bun impact asupra soluționării acesteia.

- **Raportarea cazului suspect/confirmit de violență asupra copilului către autorități**

În momentul în care aflăm despre un caz de violență în raport cu un copil, este foarte important să ne asigurăm că instituțiile statului cunosc despre caz și că au intervenit în conformitate cu legea, în primul rând, pentru a asigura securitatea copilului, dar și a altor copii din comunitate, în cazul în care există riscuri.

Pentru raportarea cazurilor poate fi utilizată **Fișa de sesizare a cazului suspect de violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului** – formularul unic de raportare a cazurilor de către specialiștii abilitați⁴¹.

- **Respectarea confidențialității datelor ce au caracter personal și a altor date care pot conduce la identificarea copilului (cu excepția cazurilor în care identificarea se face în interesul superior al copilului)**

Deși cadrul normativ și Codul Deontologic al jurnalistului din Republica Moldova reglementează pe larg cum trebuie asigurată respectarea acestui principiu,

⁴¹ Aprobata prin ordinul comun al Ministerului Muncii, Protecției Sociale și Familiei, Ministerului Educației, Ministerului Sănătății și Ministerului Afacerilor Interne nr. 153 / 1043 / 1042 / 293 din 08.10.2014.

deseori se constată încălcarea lui. Jurnaliștii nu fac public numele copilului, dar oferă date personale ale altor persoane sau imagini care conduc la identificarea rapidă a copilului și familiei lui. Au loc și situații în care, aflându-se în cadrul unor transmisiuni în direct, participanții oferă date personale ale copiilor, inclusiv imagini cu aceștia, iar moderatorul/moderatoarea emisiunii nu oprește aceste acțiuni.

Este important să luăm în considerare și faptul că oferirea de date ce au caracter personal nu afectează doar copilul/familia vizată, ci și procesul general de raportare a cazurilor grave de abuz (acestea, de regulă, devin știri). Astfel, Raportul recent (2022) al ECPAT International și WeProtect Global Alliance, intitulat „Abuzul și exploatarea sexuală online a copiilor. Perspectivele supraviețuitorilor”, constată, în baza unui studiu realizat în 6 țări, printre care și Republica Moldova, că victimele abuzului sexual online, urmărind la știri cazuri în care au fost prezentate date ale victimelor ce au caracter personal, ezită să raporteze cazurile lor către autorități din frica de a ajunge în situații similare.

Legea cu privire la protecția copiilor împotriva impactului negativ al informației⁴² include copiii victime ale violenței în categoria copiilor în situații ce au conotație negativă, stabilind următoarele reglementări pentru asigurarea respectării confidențialității datelor ce au caracter personal și a altor date care pot conduce la identificarea copilului:

- Se interzice utilizarea datelor personale care ar putea conduce la identificarea copilului ce este victimă a unei infracțiuni sau contravenții/și-a provocat leziuni corporale ori a încercat să o facă, fie s-a sinucis ori a săvârșit o tentativă de suicid; de asemenea, atunci când informația jignește demnitatea copilului identificat și/sau lezează interesele superioare ale acestuia;
- Se interzice prezentarea fotografiilor copiilor sau materialelor video despre aceștia în contextul unor fenomene sociale negative, violența, neglijarea, exploatarea și traficul de copii fiind astfel de fenomene;
- Se interzice difuzarea informației cu impact negativ asupra copiilor ce conține imagini ori fotografii ale corpului copilului decedat, imagini de natură pornografică; orice referire defavorabilă sau discriminatorie la originea etnică, naționalitatea, rasa/religia/dizabilitatea copilului; **orice**

⁴² Legea nr. 30 din 7.03.2013, https://www.legis.md/cautare/getResults?doc_id=106343&lang=ro

indicii care ar putea duce la identificarea copiilor implicați în situații ce au conotație negativă, în calitate de victime sau martori; **orice indicii** care ar putea duce la identificarea unui copil implicat în acte de autovătămare corporală de orice natură, inclusiv în tentative de suicid sau în sinucideri; reconstituiri ale infracțiunilor, abuzurilor și altor situații ce au conotație negativă în care sunt folosiți copiii; interviuri și declarații în care copiilor le sunt solicitate păreri referitoare la probleme intime de familie sau probleme care le depășesc puterea de judecată.

Prevederile ce țin de respectarea confidențialității oricăror detalii care pot duce la identificarea copilului victimă trebuie să fie tratate cu mare grijă. Jurnalistul va proteja nu doar numele copilului și localitatea în care acesta locuiește, ci și numele părinților sau persoanelor în grija cărora se află copilul, al altor rude, după caz, al abuzatorului; nu va face referire la locul de muncă al părinților, la etnia copilului, a părinților sau îngrijitorilor; nu va da nume și imagini cu profesioniștii din localitate și nici imagini din localitate, nu va discuta cu vecinii și nu va arăta imagini cu aceștia, cu locuința victimei și a vecinilor etc.

În acest context, jurnaliștii care realizează emisiuni cu participarea victimelor, rudelor acestora, specialiștilor din comunitate, se vor îngriji să prelucreze tehnic imaginea și vocea tuturor participanților, pentru a se asigura că victima nu va fi identificată sau vor evita să facă astfel de emisiuni. Totodată, trebuie să fie stabilite reguli cu participanții – în timpul emisiunii să nu pronunțe numele și să nu ofere detalii care pot conduce la identificarea victimei, inclusiv imagini ale copiilor. Protagonisții trebuie să fie opriți imediat ce încearcă să încalce regulile stabilite.

Faptul că materialele jurnalistice sunt plasate în mediul online trebuie să sporească și mai mult precauția reprezentanților mass-media. Odată ajunsă informația în spațiul virtual, răspândirea ei nu mai poate fi oprită sau eliminată definitiv! Astfel, înainte de a publica un material în care este vizat unul sau mai mulți copii victime ale violenței, este important să ne asigurăm că el nu conține niciun detaliu care ar putea duce la identificarea copilului și familiei lui.

- **Tratarea copilului și familiei cu respect și demnitate în cadrul materialelor jurnalistice**

Acest principiu se referă la faptul că atât copilul, cât și familia lui, trebuie să fie prezentați cu decență și demnitate, utilizând un limbaj respectuos și fără a discrimina în funcție de etnie, stare socială sau dizabilitate. Nu se va indica etnia

copilului sau a părinților acestuia dacă ei nu fac parte din etnia majoritară și nici alte aspecte ce pot conduce la discriminare, denigrare sau blamare (de exemplu, faptul că membrii familiei sau copiii se confruntă cu anumite probleme de sănătate, că părinții sau îngrijitorii se confruntă cu diverse adicții (consum de alcool, droguri, dependență de jocurile de noroc etc.), faptul că în familie există una sau mai multe persoane cu probleme de sănătate mintală, că situația materială este precară etc.). De cele mai multe ori, aceste detalii nu aduc plusvaloare materialului, dar îi fac pe copii să se simtă și mai rușinați. Totodată, sunt și niște indicii care pot duce la identificarea copilului, astfel fiind încălcat și principiul anterior.

- **Asigurarea obiectivității materialului jurnalistic, fără a interpreta, a judeca sau a face presupuneri**

Acest principiu este deseori încălcat în contextul în care fiecare sursă media vrea să transmită printre primele știrile despre cazurile grave de violență împotriva copiilor. În acest context, deseori sunt oferite informații lipsite de obiectivitate, jurnaliștii se grăbesc să judece anumite acțiuni ale persoanelor sau autorităților fără a se informa obiectiv despre situația copiilor și intervențiile realizate, este solicitată opinia unor specialiști care sunt puși în fața necesității de a comenta cu privire la un caz fără a avea suficientă informație despre starea obiectivă a lucrurilor, fapt ce duce la interpretări și judecăți de valoare eronate. Aceste erori jurnalistice conduc la informarea greșită a publicului și pot scădea nejustificat încrederea în unele autorități, fapt ce va afecta și gradul de raportare a cazurilor de violență asupra copiilor. Pentru a asigura respectarea acestui principiu, jurnaliștii ar trebui să nu se grăbească să publice informații de a căror veridicitate nu sunt siguri. Este necesar, de asemenea, să li se ofere suficient timp profesioniștilor pentru a realiza evaluările necesare conform procedurilor pe care aceștia au obligația să le urmeze. Deținerea unor date obiective exclude posibilitatea interpretării, asigurând informarea obiectivă a publicului și abordarea unor probleme sistemice bazată pe argumente.

- **Urmărirea evoluției soluționării problemelor sistemice abordate**

Este important ca jurnaliștii să revină periodic la subiectul abordat și să verifice dacă autoritățile au avansat în soluționarea problemelor despre care au realizat materialul jurnalistic. Dacă starea de lucruri nu s-a îmbunătățit, este bine să revină cu alte materiale jurnalistice, punând astfel presiune pe instituțiile responsabile, astfel încât problema să fie într-un final soluționată. Respectarea acestui principiu va asigura un impact mai bun al schimbărilor pe care jurnaliștii și le propun prin reflectarea problemelor în domeniul prevenirii și combaterii violenței față de copii.

2.5 Repere privind răspunsul statului la cazurile de violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului

Specialiștii abilitați cu protecția copilului au obligația să intervină în cazurile de violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului în conformitate cu prevederile legislației Republicii Moldova⁴³.

Specialiștii abilitați cu protecția copilului:

autoritățile tutelare locale – primarii satelor, orașelor; în municipiile Chișinău și Bălți, autoritățile tutelare teritoriale exercită și atribuțiile de autoritate tutelară locală, cu excepția unităților administrativ-teritoriale autonome din componența acestora, în cadrul cărora atribuțiile de autoritate tutelară locală sunt exercitate de primarii unităților administrativ-teritoriale respective;

autoritățile tutelare teritoriale – agențiile teritoriale de asistență socială (prin intermediul structurilor teritoriale de asistență socială), Direcția generală pentru protecția drepturilor copilului din Chișinău, Direcția principală a sănătății și protecției sociale din unitatea teritorială autonomă Găgăuzia;

*Specialiștii pentru protecția drepturilor copilului*⁴⁴ – funcționari în cadrul primăriilor care realizează activități de suport pentru îndeplinirea atribuțiilor autorității tutelare locale; exercită funcția de manager de caz în cadrul examinării cazurilor de violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului;

Asistenții sociali comunitari – angajați ai agențiilor teritoriale de asistență socială, care își desfășoară activitatea la nivel local; în lipsa specialistului pentru protecția drepturilor copilului, exercită funcția de manager de caz în cadrul examinării cazurilor de violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului;

⁴³ Legea nr. 140 din 13.06.2013 cu privire la protecția specială a copiilor în situații de risc și a copiilor separați de părinți;
Legea nr. 45 din 01.03.2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie;
Codul Penal al Republicii Moldova/ Codul de procedură penală;
Codul contravențional al Republicii Moldova;
Hotărârea Guvernului nr. 270 din 08.04.2014 cu privire la aprobarea Instrucțiunilor privind mecanismul intersectorial de cooperare privind identificarea, evaluarea, referirea, asistența și monitorizarea copiilor victime și potențiale victime ale violenței, neglijării, exploatării și traficului;
Hotărârea Guvernului nr. 143 din 12.02.2018 pentru aprobarea Instrucțiunii cu privire la mecanismul de cooperare intersectorială pentru prevenirea primară a riscurilor privind bunăstarea copilului;

⁴⁴ Legea nr. 140 din 13.06.2013 privind protecția specială a copiilor în situație de risc și a copiilor separați de părinți prevede angajarea acestora.

Angajații poliției – polițiștii din cadrul posturilor/sectoarelor de poliție locale, ofițerii de urmărire penală, angajații Centrului pentru combaterea crimelor cibernetice, Centrului pentru combaterea traficului de persoane și alți angajați ai poliției cu atribuții de investigații și cercetare;

Lucrătorii instituțiilor medico-sanitare – lucrătorii medicali la nivelul asistenței medicale primare, asistenței medicale de urgență prespitalicească, asistenței medicale specializate de ambulator și spitalicești. Monitorizarea implementării de către lucrătorii instituțiilor medico-sanitare a mecanismelor intersectoriale de cooperare în domeniul prevenirii și combaterii violenței față de copii este realizată de către specialiștii principali în asistența mamei și copilului din cadrul spitalelor raionale, în mun. Chișinău – de către Direcția Sănătate a mun. Chișinău, iar în mun. Bălți – de către Serviciul Sănătate.

Lucrătorii instituțiilor de învățământ – angajații instituțiilor de învățământ preșcolar, primar, secundar, special, secundar profesional și mediu de specialitate. În fiecare instituție de învățământ există un coordonator al activităților de prevenire, identificare, raportare, referire și asistență în cazurile de abuz față de copii. Un/o astfel de specialist/ă se regăsește și în fiecare Direcție municipală/raională Educație.

La fel, abilitați cu protecția copilului, în funcție de caz, sunt *procurorii, judecătorii, angajații serviciilor sociale, inspectorii de muncă, specialiștii din cadrul altor instituții ce intră în contact cu copiii (biblioteci, case de cultură, centre de creație, instituții cu profil sportiv).*

Identificarea, înregistrarea și raportarea cazurilor suspecte de violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului

Toți specialiștii abilitați cu protecția copilului au obligația să înregistreze orice caz suspect de violență față de copii, să se autosesizeze și să raporteze imediat cazul prin telefon autorității tutelare locale. În decurs de 24 de ore, aceștia trebuie să transmită informația către autoritatea tutelară prin intermediul *Fîșei de sesizare a cazului suspect de violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului*⁴⁵ – formular unic de raportare a cazurilor pentru toți specialiștii abilitați cu protecția copilului.

⁴⁵ Aprobata prin ordinul comun al Ministerului Muncii, Protecției Sociale și Familiei, Ministerului Educației, Ministerului Sănătății și Ministerului Afacerilor Interne nr. 153/1043/1042/293 din 08.10.2014, https://msmps.gov.md/sites/default/files/fisa_de_sesizare.pdf

Suplimentar, aceștia trebuie să informeze:

- Inspectoratul teritorial de poliție/procuratura – în cazul în care cunosc ori suspectă că un copil este victimă a unei infracțiuni/contravenții (în funcție de tipul infracțiunii, cazurile vor fi repartizate spre examinare polițiștilor din cadrul posturilor sectoarelor de poliție locale, ofițerilor de urmărire penală, Centrului de combatere a traficului de persoane sau Centrului de combatere a crimelor cibernetice – în cazurile de pornografie infantilă, abuz și exploatare sexuală online, ademenire online în scopuri sexuale;
- Serviciul de asistență medicală de urgență – în cazul în care sesizarea conține informații privind existența pericolului iminent pentru viața ori sănătatea copilului, a tentativelor de suicid din partea copiilor;
- Inspectoratul de stat al muncii – în cazul în care sesizarea cazului suspect conține informații privind utilizarea muncii copilului în condiții de muncă grele, vătămătoare și/sau periculoase ori care pot să aducă prejudicii sănătății sau integrității morale a copiilor.

Fiecare instituție are obligația să dețină registrul de evidență a fișelor de sesizare, cu indicarea datei și orei înregistrării, datei și orei expedierii, specialistului care a expedit sesizarea și specialistului care a recepționat-o.

Etapale intervenției în cazurile de violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului:

1. Evaluarea inițială a cazului suspect de violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului

Evaluarea este dispusă imediat după primirea sesizării pentru a stabili dacă se confirmă suspecția de abuz și care este gradul de pericol pentru viața și sănătatea copilului. Este realizată de către managerul de caz, în comun cu membrii echipei multidisciplinare desemnați prin dispoziție de către autoritatea tutelară locală.

Evaluarea inițială se realizează:

- a) imediat – în cazul în care în sesizare se conțin informații despre existența unui pericol iminent pentru viața și sănătatea copilului;
- b) în decurs de 24 de ore în celelalte cazuri.

În cadrul evaluării inițiale, unul dintre specialiștii implicați în procesul de evaluare a situației copilului realizează **interviul de protecție cu acesta**. În procesul de planificare a acțiunilor de evaluare, membrii echipei multidisciplinare desemnează pentru realizarea interviului specialistul care îi inspiră copilului mai multă încredere.

În cazurile în care se suspectează că *acel copil a fost supus uneia sau mai multor forme de violență în cadrul familiei*, pentru a nu prejudicia informațiile pe care specialiștii urmează să le obțină, acțiunile de evaluare inițială, inclusiv *interviul de protecție*, se realizează **fără acordul/informarea reprezentanților legali** (părinții, persoana în grija căreia se află copilul)⁴⁶.

Dacă în urma evaluării inițiale se confirmă situația de violență, neglijare, exploatare sau trafic al copilului, autoritatea tutelară locală dispune imediat luarea în evidență a acestuia, deschiderea dosarului și realizarea managementului de caz, conform procedurii aprobate de Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei și, în caz de necesitate, indică specialiștii din domeniul ocrotirii sănătății, învățământului, organelor de ocrotire a normelor de drept, care urmează să participe la procesul de **evaluare complexă**.

2. Aplicarea măsurilor urgente de protecție

Dacă în urma evaluării inițiale se constată **existența pericolului iminent pentru viața și sănătatea copilului**, atunci autoritatea tutelară locală/poliția **asigură imediat aplicarea măsurilor urgente de protecție a acestuia** (cel mult în 24 de ore), inclusiv în afara orelor de program. În funcție de specificul cazului, vor fi aplicate următoarele măsuri urgente de protecție:

Ordinul de restricție de urgență/Ordonanța de protecție

Dacă doar unul dintre părinți/persoanele în grija cărora se află copilul prezintă pericol pentru viața și sănătatea acestuia, atunci angajatul poliției va emite Ordinul de restricție de urgență pentru o perioadă de maxim 10 zile.

Dacă pericolul se menține la momentul expirării perioadei de aplicare a Ordinului de restricție de urgență, autoritatea tutelară locală va solicita în instanța de judecată aplicarea Ordonanței de protecție, care se instituie

⁴⁶ Art. 9, p. 2, Legea nr. 140 din 13.06.2013 privind protecția specială a copiilor în situație de risc și a copiilor separați de părinți.

pentru maxim 90 de zile, cu posibilitatea prelungirii ulterioare a acesteia. Este important ca autoritățile să se asigure că depun cererea de aplicare a ordonanței de protecție în timp util, astfel încât aceasta să fie în vigoare în momentul expirării Ordinului de restricție de urgență.

Luarea copilului de la părinți/persoana în grija căreia acesta se află

Copilul este luat din familie doar în situația în care ambii părinți/persoane în grija cărora se află/ unicul părinte prezintă pericol pentru viața și sănătatea lui. Autoritatea tutelară locală are obligația de a înștiința în termen de 24 de ore Procuratura teritorială despre faptul că a dispus luarea copilului din familie și de a depune în termen de 3 zile lucrătoare o cerere în instanța de judecată privind luarea copilului de la părinți, cu sau fără decădere din drepturile părintești. Respectarea termenelor are o importanță majoră, altfel autoritățile având obligația să întoarcă copilul părinților.

Plasamentul de urgență

Plasamentul de urgență se aplică drept măsură urgentă de protecție pentru copiii care au fost luați de la părinți conform procedurii descrise în alineatul anterior, precum și în cazul copiilor identificați în stradă, fără supraveghere.

Copilului i se asigură plasament de urgență pe un termen de 72 de ore, cu posibilitatea prelungirii acestuia până la 45 de zile. La stabilirea plasamentului de urgență, autoritățile trebuie să ia în calcul cu precădere familia extinsă a copilului și serviciile de îngrijire de tip familial.

La momentul elaborării acestui ghid, este dificil de aplicat acest mecanism în raport cu situația „copiilor străzii”, care de cele mai multe ori refuză să meargă în servicii de plasament, iar dacă sunt totuși plasați, părăsesc aceste servicii. Această categorie de copii necesită o abordare specifică, inclusiv prin asigurarea accesului la mai multe tipuri de servicii specializate care să asigure transferul treptat într-un serviciu de plasament.

3. Evaluarea complexă a situației copilului/familiei acestuia

Evaluarea complexă se realizează în maxim 10 zile de către echipa multidisciplinară, fiind ghidată de managerul de caz. În cadrul evaluării, sunt

stabiliți factorii care au condus la comiterea actelor de violență asupra copilului, factorii de risc și factorii de protecție, precum și nevoile complexe ale copilului și familiei.

4. Elaborarea și implementarea Planului individual de asistență

În baza informațiilor constatate în cadrul evaluării complexe, echipa multidisciplinară elaborează și implementează *Planul individual de asistență a copilului și familiei*.

Pe parcursul implementării planului, specialiștii fac schimb de informații și sesizează imediat autoritatea tutelară locală în cazul în care identifică o situație ce prezintă pericol iminent pentru viața și sănătatea copilului – pentru aplicarea măsurilor urgente de protecție.

Rolul **serviciilor specializate** este unul foarte important în cadrul implementării planurilor individuale de asistență a copiilor, acestea contribuind esențial la evaluarea impactului acțiunilor de violență, la evitarea revictimizării copiilor în cadrul procedurilor legale, la reabilitarea psihologică a copiilor și la dezvoltarea capacității parentale a îngrijitorilor/părinților. În acest sens, este important să fie asigurat accesul copiilor victime sau martori ai infracțiunilor la **servicii de asistență integrată a copiilor victime sau martori ai infracțiunilor** – conform modelului Barnahus (bună practică promovată la nivel european ce presupune oferirea serviciilor sub același acoperiș); accesul copiilor, dar și al părinților, persoanelor în grija cărora se află copiii, la **servicii de asistență psihologică**, care să asigure reabilitarea pe termen lung a acestora, la servicii pentru persoanele ce suferă de adicții etc.

Planul individual de asistență este revizuit la necesitate, dar nu mai rar decât o dată la 6 luni.

5. Închiderea cazului

Dosarul este închis în momentul în care echipa multidisciplinară, în procesul de revizuire a planului individual de asistență, constată progrese durabile în dinamica cazului.

2.6 Obligațiile legale și deontologice ale jurnaliștilor la reflectarea cazurilor de violență împotriva copiilor

Colectarea informației

De cele mai dese ori, media abordează subiectul violenței față de copii în baza unor cazuri individuale, ca reacție la informațiile transmise de către public, apărute pe rețelele de socializare sau la comunicatele de presă ale unor instituții.

Este o abordare nepotrivită atât din perspectiva respectării interesului superior al copiilor vizați, cât și din perspectiva prezentării unor informații obiective publicului. Având în vedere impactul negativ pe care îl are reflectarea cazurilor individuale de violență asupra copiilor, precum și amploarea violenței față de copii în Republica Moldova, jurnaliștii ar trebui să-și schimbe abordarea din una sporadică, bazată pe reflectarea unor cazuri individuale, în una sistemică, bazată pe o analiză a cauzelor fenomenului și a răspunsului sistemului de protecție a copilului. Astfel, vor avea o contribuție mult mai largă la diminuarea fenomenului și la îmbunătățirea intervenției profesioniștilor în astfel de cazuri.

Pentru a elabora un material jurnalistic etic și cu impact pozitiv, putem începe de la:

- a. a aduna mai multe „istorii” de violență ale copiilor, pentru a analiza modul în care statul a răspuns la respectivele cazuri în regim obișnuit, dar și în situații de criză (situația pandemică COVID-19 de exemplu);
- b. a face analize periodice ale datelor statistice publicate de autorități ori a solicita periodic date de la diverse instituții abilitate cu protecția copilului;
- c. a analiza periodic numărul condamnărilor pentru violență față de copii și tipurile de pedepse aplicate abuzatorilor.

Indiferent care dintre cele trei strategii menționate mai sus a fost aleasă, jurnaliștii ar trebui să-și rezerve timp pentru a studia profund contextul problemei și, după caz:

- Să realizeze analiza comparativă a datelor oferite de diverse instituții, precum și să le compare cu analizele realizate de organizațiile societății civile și cu recomandările organizațiilor internaționale;

- Să analizeze studiile naționale și internaționale în domeniul violenței împotriva copiilor și, după caz, în domeniile conexe (violența împotriva femeilor, traficul de ființe umane, abuzul și exploatarea sexuală);
- Să solicite informații de la toți actorii relevanți responsabili de realizarea acțiunilor de prevenire și intervenție în cazurile de violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului (a se vedea capitolul *Repere privind răspunsul statului la cazurile de violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului*), inclusiv de la reprezentanții ministerelor de resort, Avocatul Poporului pentru drepturile copilului, organizațiile societății civile care activează în domeniul prevenirii și combaterii violenței față de copii, activiștii civici/apărătorii drepturilor copilului;
- Să elaboreze o listă a serviciilor de asistență a copiilor victime/familiilor acestora, disponibile la zi;
- Să facă o analiză a programelor eficiente de prevenire a violenței împotriva copiilor existente, fie că sunt de stat, fie că sunt oferite de organizațiile societății civile.

Există situații în care suspecții agresori se adresează către instituțiile media, reclamând încălcarea drepturilor pe care le au și a procedurilor de intervenție. În aceste cazuri, jurnaliștii ar trebui să acționeze cu maximă prudență și să realizeze materiale sau emisiuni doar după ce au efectuat o documentare complexă, cu implicarea tuturor profesioniștilor relevanți. În caz contrar, există riscul să fie pledată o cauză care este în detrimentul copiilor, dar și să fie diminuată nejustificat încrederea populației, în special a copiilor, în instituțiile și serviciile care au menirea să-i protejeze. Asta, în consecință, va influența negativ raportarea cazurilor și accesul copiilor și familiilor acestora la asistență.

Pentru a asigura acuratețea informației, jurnaliștii se pot consulta cu specialiștii în domeniu în cazul în care au dificultăți de înțelegere a unor proceduri, aspecte, detalii specifice.

Cum decidem dacă subiectul merită mediatizat? Analizăm acest lucru din perspectiva interesului superior al copilului și al grupurilor de copii la care se va referi materialul jurnalistic.

Atunci când abordăm un caz individual de abuz, ar trebui consultați specialiștii implicați în soluționarea lui, inclusiv, după caz, psihologul aflat în contact cu victima/suspecta victimă, care s-ar putea pronunța și asupra posibilului impact al mediatizării cazului asupra copilului. Este posibil ca profesioniștii să nu poată oferi toate răspunsurile imediat dacă nu au știut despre situația

de abuz în raport cu acest copil până în momentul în care au fost abordați și vor avea nevoie de timp pentru evaluarea cazului (a se vedea capitolul *Repere privind răspunsul statului la cazurile de violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului*). Din această cauză, jurnaliștii ar trebui să nu se grăbească pentru a fi primii în reflectarea cazului, dar ar trebui să se asigure că nu vor dăuna, întrucât lor le va reveni responsabilitatea morală de a nu produce suferință copilului și familiei lui.

Este necesar să se analizeze echilibrul dintre daunele care pot fi aduse copilului și plusvaloarea pe care o va aduce acest material fie copilului, fie abordării sistemice a cazurilor.

Dacă există riscul că, deși vor fi respectate toate măsurile de protecție a identității copilului, mediatizarea cazului va avea un impact negativ asupra acestuia, cel mai indicat este să se renunțe la realizarea materialului și să fie abordată o altă strategie de reflectare a problemei identificate în respectivul caz.

Este binevenit orice material jurnalistic care abordează problemele sistemice privind prevenirea și combaterea violenței față de copii și care este orientat spre:

- asigurarea interesului superior al tuturor copiilor de a fi protejați împotriva oricărei forme de violență;
- asigurarea interesului superior al grupului de copii care sunt victime ale violenței de a avea un răspuns adecvat multidisciplinar din partea instituțiilor statului, conform nevoilor copilului și familiei.

Exemple de tematici care pot fi abordate: „Stereotipuri care încurajează violența împotriva copiilor”, „Cum este asigurat accesul copiilor la programe de dezvoltare a rezilienței față de diferite forme de violență asupra copiilor?”, „Cum este asigurat accesul părinților la programe de educație parentală?”, „Cum implementează statul recomandările convențiilor internaționale în domeniul violenței față de copii”, „Cum funcționează mecanismele intersectoriale de prevenire și intervenție în cazurile de violență față de copii”, „Care sunt riscurile pentru copii în mediul online”, „Necesitatea disciplinelor/programelor de educație sexuală pentru diferite vârste”, „Necesitatea promovării ajustării legislației la cadrul legal UE privind prevenirea și combaterea violenței digitale împotriva copiilor”, „Cum putem obliga prestatorii de servicii să detecteze și să raporteze cazurile de abuz online asupra copiilor, în special cazurile de abuz

sexual”, „Pornografia infantilă – denumire și calificare neadecvată (nu este considerată infracțiune ce are caracter sexual în Republica Moldova) și pedepse foarte blânde”, „Necesitatea reglementării mediului online” etc.

În paralel cu reflectarea problemelor, ar trebui promovate bunele practici care vor încuraja populația, inclusiv copiii, să acceseze programele/serviciile disponibile, dar și să raporteze cazurile de violență.

Totodată, sursele media pot avea o contribuție valoroasă la prevenirea și combaterea violenței față de copii prin popularizarea platformelor de prevenire a cazurilor suspecte de violență, inclusiv a cazurilor de violență online, cum ar fi, spre exemplu, platformele 12plus.md (CNPAC), Siguronline.md (La Strada) etc., ultima fiind și o platformă prin intermediul căreia pot fi raportate cazurile de violență online împotriva copiilor, inclusiv materialele ce constituie abuz sexual asupra copiilor.

Mediatizarea cazurilor de condamnare a abuzatorilor de copii și a informațiilor periodice despre numărul și tipul de pedepse aplicate abuzatorilor poate avea impact asupra reducerii cazurilor de violență.

Intervievarea victimei/lor – de ce am intervieva un copil care a trecut prin violență?

Specialiștii recomandă evitarea interviuării copiilor victime, deoarece:

- Discuțiile cu un copil la subiectul violenței pe care a suportat-o pot conduce la revictimizarea lui, înrăutățindu-i starea psiho-emoțională. Nu putem ști ce reacții psiho-emoționale ori somatice îi va declanșa copilului relatarea istoriei sale de violență. Acesta poate intra inclusiv în criză psiho-emoțională, pe care jurnalistul nu va ști cum să o gestioneze. Doar discuțiile ghidate de un **psihoterapeut/psiholog într-un cadru terapeutic** îl pot ajuta pe copil să se simtă mai bine.
- După difuzarea interviului, copilul ar putea fi expus persecuțiilor din partea agresorului/unor membri ai familiei, rudelor/prietenilor abuzatorului care cunosc despre caz și îl vor recunoaște, chiar dacă în materialul jurnalistic vor fi respectate toate regulile de protecție a identității copilului.

Există totuși situații în care copiii, în special adolescenții/adolescentele care au fost supuși/supuse unor situații grave de violență, sau reprezentanții lor legali, solicită mediatizarea istoriei lor, inclusiv insistă să vorbească despre aceasta. În astfel de situații, recomandarea este ca jurnaliștii să se asigure că acordul (consimțământul) copilului și al reprezentantului său legal este unul informat.

Consimțământul poate fi considerat informat doar atunci când copilul/reprezentantul legal al acestuia înțelege pe deplin consecințele deciziei de a-și face public cazul/de a oferi interviu și își dă acordul liber, fără a fi forțat, fără a-l obține prin înșelăciune, denaturare a informațiilor oferite sau prin oferirea unor beneficii.

În acest caz, jurnaliștii se vor ghida de următoarele repere:

- Vorbiți-i adolescentei/adolescentului despre faptul că e bine să discute inițial cu un specialist psiholog (ați putea să-i recomandați unde poate accesa serviciile acestuia) pentru a-și înțelege mai bine motivația – de ce vrea să-și facă publică istoria – și a conștientiza care ar putea fi impactul oferirii interviului. Oferiți-i libertatea de a decide oricând să renunțe la acesta;
- Discutați cu psihologul copilului cu privire la posibilele trăiri emoționale ce pot apărea la acesta în timpul interviului și rugați specialistul să vă ghideze cum să reacționați la ele, să vă spună care ar fi semnele ce ar indica asupra necesității întreruperii interviului;
- Informați adolescenta/adolescentul și reprezentantul legal despre riscurile mediatizării și despre faptul că în cazul în care veți realiza interviul, pentru a o/îl proteja de eventualele consecințe negative, va trebui să blurați imaginea, vocea și că nu veți oferi detalii care ar putea conduce la identificarea ei/lui;
- Semnați cu reprezentantul legal și copilul acordul pentru realizarea interviului și publicarea acestuia (anexele 1 și 2). Este bine să aveți formulare printate atunci când mergeți la interviu;
- În cazul în care părintele/reprezentantul legal insistă pe realizarea materialului, dar copilul nu vrea sau este reticent, țineți cont de opinia copilului și renunțați la realizarea materialului.

GHID PENTRU JURNALIȘTI

- Explicați-i copilului în ce mod veți utiliza informația și ce schimbări ați putea promova prin materialul realizat;
- Stabiliți cu fata/băiatul locul unde veți realiza interviul și anunțați-o/l că oricând poate solicita o pauză dacă nu se simte bine sau are orice altă nevoie;
- Pentru a planifica eficient și etic interviul, e bine să vă documentați înainte de aceasta la subiectul violenței față de copii, dar și să vă consultați cu alți colegi care abordează mai des acest fenomen;
- Aveți grijă ce întrebări îi puneți copilului. Evitați întrebările centrate pe detaliile circumstanțelor în care s-a produs abuzul, cum ar fi „Povestește-mi cum s-a întâmplat”, precum și întrebările care pot acutiza sentimentul de vină și de rușine: „De ce ți-a făcut asta? Nu-ți era milă de mama ta?”
- Aveți grijă cum vă gestionați emoțiile/mimica/gesturile ca reacție la ce vă relatează copilul. E bine, în acest sens, să manifestați empatie, să-i dați senzația că îl ascultați și îl credeți.
- Un mesaj foarte important pe care profesioniștii, inclusiv jurnaliștii, trebuie să îl transmită copilului este că acesta nu este vinovat pentru ce i s-a întâmplat, că vina este a persoanei care a săvârșit abuzul.

Procesarea materialului colectat

Pentru a proteja confidențialitatea datelor victimei ce au caracter personal, imaginile și înregistrările audio, dar și documentele publicate, trebuie să fie procesate corespunzător.

Prelucrarea imaginilor se referă la blurarea imaginii fetei și a altor părți specifice ale corpului (o dizabilitate, o cicatrice, alte semne după care copilul poate fi recunoscut), la schimbarea sunetului vocii, astfel încât copilul să nu poată fi identificat.

La fel, în copiile documentelor care urmează să fie făcute publice, pasajele în care apar date ce pot duce la identificarea copilului – numele acestuia, al abuzatorului, părinților, al unor rude sau profesioniști din localitate; adresa copilului, alte detalii ce ar putea duce la identificarea lui – trebuie să fie acoperite cu mozaic sau alte semne grafice. Dacă se face trimitere, drept sursă,

la rapoarte de evaluare psihologică/de expertiză a copilului, trebuie evitată publicarea pasajelor din ele. Este suficientă o mențiune cu privire la faptul că evaluarea psihologică/ expertiza a constatat semne specifice copiilor abuzați.

Limbajul corect

Pe lângă recomandările de limbaj expuse în Partea 1 a acestui Ghid, în procesul elaborării materialelor jurnalistice se recomandă utilizarea unui limbaj corect și prietenos copilului.

Termenul **„minor”** este unul neprietenos, fiind utilizat în perioada sovietică și timp de mulți ani în perioada post-sovietică într-un context mai degrabă negativ, referindu-se în special la copiii cu probleme de comportament sau în conflict cu legea. Este recomandată utilizarea termenului **„copil”**, așa cum este definit în actele normative ale Republicii Moldova.

Noțiunile de **„violență”** și **„abuz”** desemnează, de fapt, același lucru și pot fi utilizate ambele, dar separat. Când se face referire la date statistice generale, se recomandă utilizarea termenului **violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului**.

Când vorbim despre **„interogarea”** copiilor, este recomandată utilizarea unui termen mai prietenos și conform cu legislația procesual-penală – **„audierea”**.

În ceea ce privește cuvântul **„pedofil”**, întâlnit în presa din Republica Moldova, jurnaliștii ar trebui să fie atenți, întrucât doar un specialist în sănătate mintală poate stabili un astfel de diagnostic. Conform Manualului de diagnostic și statistică a tulburărilor psihice (DSM-5), *pedofilii* sunt persoanele cu vârsta mai mare de 16 ani care prezintă fantezii excitante sexuale, impulsuri sexuale intense și repetate sau comportamente care conduc la obținerea excitației sexuale cu unul sau mai mulți copii de vârstă pubertară (în general, cu vârsta de 13 ani sau mai mică). Copilul care este obiectul sexual al unui adolescent trebuie să fie cu cel puțin 5 ani mai mic. În contextul celor menționate, se recomandă folosirea termenului **„abuzator sexual”**.

2.7 Studii de caz

Studiu de caz #1.

Abordarea eronată a subiectului și inducerea vinovăției copilului

Cum au acționat jurnaliștii	Cum ar fi trebuit să acționeze
În luna martie 2019, mai multe media au publicat o știre despre condamnarea unui bărbat pentru abuzul sexual al fiicei de 14 ani a soției lui, care a născut un copil în urma acestei relații abuzive. Au fost puse următoarele titluri: „EXCLUSIV: Cazul preotului care și-a «violat» fiica la Cantemir sau istoria unei «iubiri interzise»”⁴⁷. „Povestea «preotului» care și-a violat fiica vitregă la Cantemir: triumphi amoros și iubire INTERZISĂ”⁴⁸. Un post TV a realizat o emisiune despre acest caz cu genericul „Părinte, te iubesc!”⁴⁹. În platou a fost interviuată fata, după paravan, dar fără ca sunetul vocii să fie modificat. În emisiune au mai apărut mama, tatăl biologic și bunica fetei, ale căror nume și identitate nu au fost protejate. S-a spus și numele abuzatorului.	Titlu corect: „Un bărbat a fost condamnat la 12 ani de privațiune de libertate pentru abuzul sexual al unei adolescente”; Nu trebuia să fie indicat raionul din care provine copilul, meseria abuzatorului; Cazul trebuia să fie prezentat ca situație gravă de abuz sexual în raport cu un copil. Emisiunile TV pot fi construite în baza unor discuții între profesioniști. Interviuurile cu părinții, bunica era bine să fie înregistrate în prealabil, fiind procesate imaginile/vocile, fără a le divulga numele. Puteau fi invitați în emisiune, dar fiind intervievați după paravan și fiindu-le prelucrată vocea. Interviuul cu fata putea fi înregistrat în prealabil dacă discuția cu psihologul nu ar fi determinat-o să renunțe la acesta, dar nu trebuia să fie invitată în emisiune și expusă întrebărilor moralizatoare din partea participanților.

47 <https://deschide.md/ro/stiri/social/46384/EXCLUSIV-Cazul-preotului-care-%C8%99i-a-%E2%80%9Eviolat%E2%80%9D-fiica-la-Cantemir-sau-istoria-unei-%E2%80%9Eiubiri-interzise%E2%80%9D.htm>

48 <https://www.ziarulnational.md/povestea-preotului-care-si-a-violat-fiica-vitrega-la-cantemir-triumphi-amoros-si-iubire-interzisa-doi-copii-cu-concubina-si-unul-cu-fiica-acestui/>

49 <https://www.youtube.com/watch?v=BKLGXie64kg>; <https://www.youtube.com/watch?v=BKLGXie64kg>

Aceste fapte au condus ușor la identificarea copilului. Fetei i-au fost adresate întrebări acuzatoare, moralizatoare, ce transferau vina de pe abuzator pe ea: „Când te-ai culcat prima dată cu el?”, „Nu credeai că faci ceva greșit?”, „Faptul că este soțul mamei tale nu te-a oprit?”, „Nu-ți era milă de mama ta? Nu credeai că o trădezi?”, „Știind că mama ta suferă că el nu o iubește, cum ai decis să te culci cu el?”. Mamei i-au fost puse întrebări care puneau accent pe relația „de dragoste” între copil și abuzator, nu pe faptul că fata a fost abuzată: „Tu nu ai fost geloasă pe fiica ta că ți-a furat bărbatul?”, „Se giugiuleau față de tine, soțul tău și fiica ta?” A fost invitat un psiholog care s-a pronunțat asupra rezultatelor evaluării copilului, în prezența acestuia, încălcând deontologia profesională. Copilul a fost expus întrebărilor și comentariilor nepotrivite din partea participanților la emisiune.

Majoritatea instituțiilor media care au reflectat cazul au menționat că abuzatorul este preot, unele au publicat nume și detalii care pot conduce la identificarea copilului.

Mai multe media au prezentat relația dintre fată și abuzator drept o relație de dragoste.

Întrebările adresate copilului trebuiau să fie etice, accentul fiind pus pe faptul că el nu are nicio vină pentru ce i s-a întâmplat. Întrebările adresate mamei, de asemenea, trebuiau să fie etice și să pună accent pe faptul abuzului sexual.

Discuția cu psihologul trebuia să aibă caracter general – despre psihologia acestui tip de abuzatori sexuali și despre psihologia copilului-victimă.

Materialele jurnalistice trebuie să pună accent pe necesitatea construirii unor relații de încredere între părinți și copii; pe identificarea precoce a cazurilor de abuz sexual al copiilor/recunoașterea semnelor atât de către părinți, cât și de către profesioniști; pe raportarea imediată a cazurilor/ procedura de raportare.

Comentariu: În reflectarea acestui caz, mai multe instituții media au încălcat normele legale și prevederile Codului Deontologic al jurnalistului – începând de la titlurile senzationale, neetice și eronate, menite să atragă vizualizări, până la expunerea fetei/familiei în fața întregii țări și inducerea vinovăției copilului pentru actul de abuz. Astfel, a fost încălcată Legea privind protecția

copiilor de impactul negativ al informației, care interzice difuzarea oricărui detaliu ce poate conduce la identificarea copiilor în situații ce au conotație negativă, în calitate de victime sau martori; interzice difuzarea interviurilor și declarațiilor în care copiilor le sunt solicitate păreri referitoare la probleme intime de familie sau probleme ce le depășesc puterea de judecată. În situația în care vârsta consimțământului sexual al copiilor este 16 ani, situația fetei se înscrie în categoria problemelor ce depășesc puterea ei de judecată. O altă eroare comisă de redacțiile vizate se referă la faptul că jurnaliștii nu s-au documentat suficient cu privire la problema abuzului sexual înainte de a realiza materiale jurnalistice la acest subiect, fapt ce a condus la abordarea eronată a problemei – cazul a fost prezentat din perspectiva unei relații de dragoste și mai puțin din perspectiva abuzului sexual al copilului.

Reținem: Înainte de a comite acțiuni ce au caracter sexual asupra copiilor, abuzatorii deseori parcurg etapa de curtare a acestora (le atrag o atenție deosebită, le fac cadouri etc.), copiii dezvoltând în acest fel o atitudine binevoitoare, atașament (în special cei aflați în situații vulnerabile). Totodată, abuzatorii manipulează victima, îi induc ideea de normalitate a acțiunilor ce au caracter sexual și transferă subtil responsabilitatea/vina pe copil. Astfel, dacă se documentau obiectiv la subiect, jurnaliștii ar fi înțeles de ce copilul avea o atitudine bună/protectoare față de abuzator, chiar susținea că îl iubește.

Studiu de caz #2.

Documentare insuficientă, care poate dăuna copilului

Cum au acționat jurnaliștii	Cum ar fi trebuit să acționeze
În luna septembrie 2020, un post de televiziune a difuzat o emisiune⁵⁰ despre un tată căruia autoritatea tutelară locală i-a luat copiii în februarie 2019. Anunțul prealabil al emisiunii avea genericul <i>Astăzi despre un tată eroul</i> Deși a susținut că e vorba despre o investigație jurnalistică, realiza-	Înainte de a decide să realizeze o emisiune la subiect, jurnalista ar fi trebuit să se documenteze obiectiv asupra cazului, să discute cu toate părțile implicate – pentru a opera cu informații verificate. După documentare, ar fi putut decide să renunțe la subiect.

⁵⁰ <https://www.facebook.com/TVC21/videos/2435800553379511/>

toarea emisiunii nu s-a documentat suficient despre caz, nu a discutat cu toți profesioniștii vizați, inclusiv cu reprezentanții unei asociații obștești care au realizat evaluarea psihologică primară și complexă a copiilor. În consecință, realizatoarea l-a prezentat pe tatăl copiilor, care era urmărit penal pe 3 capete de acuzare, ca pe un erou ce luptă să-și ia copiii acasă. Moderatoarea a mai spus că fetele sunt ținute ilegal în serviciul de plasament.

De asemenea, a fost prezentată o secvență video filmată de tata la o întrevedere cu acestea în cadrul Centrului de plasament, în care fata mai mare plânge și îi spune tatălui că vrea să meargă acasă. Imaginile nu au fost prelucrate, s-a spus numele copiilor.

Tatăl, prezent în studio, a arătat imagini cu ambele fete, inclusiv fotografii cu zonele lor intime, iar moderatoarea nu a făcut nicio încercare de a stopa aceste acțiuni.

Moderatoarea a promovat stereotipul că un părinte care are studii în domeniul psihologiei nu poate să-și abuzeze copiii și l-a prezentat pe tatăl suspectat la acel moment de abuz asupra fetelor, ca fiind un părinte bun și grijuliu.

Realizatoarea emisiunii ar fi trebuit să manifeste echidistanță și să nu arate susținere tatei, în acel moment presupus abuzator, atât timp cât instanța nu se pronunțase asupra nevinovăției acestuia.

Nu ar fi trebuit divulgate numele copiilor și prezentate materiale video în care apar copiii, iar invitații în studio ar fi trebuit să fie preveniți că nu este admisă utilizarea numelui copiilor și prezentarea imaginilor cu ei. În momentul în care tatăl a făcut acest lucru, moderatoarea ar fi trebuit să-l oprească imediat.

Comentariu: În cazul dat, a fost încălcat atât Codul serviciilor media audiovizuale, Legea cu privire la protecția copiilor împotriva impactului negativ al informației, cât și normele deontologice: prin dezvăluirea identității victimelor – nume, vârstă, localitate, înfățișare; prin prezentarea lor într-o situație degradantă, care lezează demnitatea acestora.

Consimțământul pentru difuzarea imaginilor și secvențelor video în care apar fetele vizate nu trebuia luat de la tata, ci de la autoritatea tutelară, care era reprezentantul legal al copiilor la acel moment. Chiar dacă ar fi avut acest consimțământ, jurnalista avea responsabilitatea să estimeze, așa cum cere Codul Deontologic, potențialele efecte negative pe care le poate avea asupra copiilor divulgarea identității și difuzarea imaginilor.

Reținem: Doar o documentare profundă poate asigura abordarea obiectivă a unor probleme legate de un fenomen atât de complex cum este violența. Dacă s-ar fi documentat suficient, jurnaliștii ar fi aflat că pe numele tatălui copiilor este intentată o cauză penală pe trei capete de acuzare, dintre care două se referă la suspecția de infracțiuni împotriva copiilor săi, fapt ce se califică drept pericol iminent pentru viața și sănătatea lor. Pentru un jurnalist vigilent și bine pregătit, acest fapt este suficient pentru a trata cu circumspecție orice informații venite de la tatăl copiilor.

Studiu de caz #3.

Format și abordare nepotrivită a tematicii bullyingului în spațiul off-line și online, promovarea stereotipurilor de gen

Cum au acționat jurnaliștii	Cum ar fi trebuit să acționeze
În luna octombrie 2023, un post de televiziune a difuzat în cadrul unei emisiuni de divertisment modul în care a organizat niște acțiuni-surpriză pentru o fată de 12 ani supusă bullyingului din cauza aspectului fizic (i s-a făcut coafură și manichiură la un salon de frumusețe, i s-au cumpărat haine noi, i s-a transmis în mai multe moduri mesajul că e frumoasă). În cadrul materialului, a fost difuzată o secvență video preluată de pe rețelele de socializare în care fetița este supusă bullyingului, fiind înjosită de semenii cu privire la aspectul ei fizic.	Jurnaliștii/sursele media nu trebuie să difuzeze secvențele video preluate de pe rețelele de socializare în care copiii sunt expuși abuzurilor. Primul lucru pe care trebuie să-l facă sursele media când află despre astfel de cazuri, e să se asigure că autoritățile cunosc despre acestea și că intervin adecvat pentru a stopa abuzurile, inclusiv pentru a elimina aceste conținuturi din spațiul online. Jurnaliștii trebuie să fie atenți la modalitatea în care abordează un astfel de fenomen, să excludă modalitatea de a utiliza copiii drept protagoniști direcți ai unor astfel de materiale.

Unul dintre prezentatori, bărbat, a manifestat în cadrul materialului mai multe comportamente ce întăresc stereotipurile de gen și creează riscul perceperii de către copil a astfel de comportamente drept firești, acceptabile, dar care, de fapt, îl pot expune ulterior la riscul de abuz, inclusiv sexual, atât off-line, cât și online:

1) Prezentatorul întreține următorul dialog cu fata la școală:

— Eu am cerut voie ca să mergi cu mine undeva. Mergi cu mine?

— Da.

— Serios? Nu te temi?

Această modalitate de abordare transmite copiilor mesajul că pot merge cu străini dacă aceștia le zic că le-au cerut voie de la părinți/alți adulți de referință, fapt ce poate duce la intrarea acestora în situații de risc.

2) Prezentatorul, cuprinzând cu o mână fata, a comentat că orice bărbat știe că shoppingul e cel mai greu – când trebuie să aștepte o fată, când el inițiază shoppingul și dă banii; că la salonul de frumusețe, iar, ca bărbat, trebuia să se uite.

Prezentatoarea de câteva ori pe parcursul filmării a întrebat fata ce fel de cuvinte jignitoare îi spuneau colegii, aceasta fiind pusă în situația să le repete și să re trăiască emoții negative.

Acestea trebuie să abordeze problema, lacunele sistemului care ar trebui să protejeze copiii de astfel de abuzuri, să promoveze programele/serviciile ce pot ajuta copiii în astfel de situații, să încurajeze societatea să nu răspândească pe internet astfel de conținuturi, să raporteze astfel de situații autorităților responsabile etc.

Jurnaliștii trebuie să transmită mesajul că un copil nu poate să meargă cu oameni străini decât în cazul în care este sigur că părinții lui și-au exprimat acordul și că nu există riscuri.

Dacă totuși intră în contact cu un copil victimă, jurnalistul trebuie să aibă un comportament prietenos în raport cu acesta – să nu utilizeze limbaj verbal și nonverbal care poate crea disconfort copilului, care poate să ducă la normalizarea de către acesta a unor comportamente din partea adulților ce prezintă riscuri de abuz, inclusiv de abuz sexual și exploatare sexuală.

Subiectele privind violența față de copii, inclusiv violența online, trebuie să fie abordate în cadrul unor emisiuni/materiale jurnalistice complexe, nicidecum în cadrul unor emisiuni/materiale de divertisment.

Comentariu: Prin faptul că fata a fost protagonista materialului fără a-i fi protejată în vreun fel identitatea, au fost încălcate prevederile Legii privind protecția copiilor de impactul negativ al informației, care interzice difuzarea oricărui detaliu ce poate conduce la identificarea copiilor în situații ce au conotație negativă, în calitate de victime sau martori și prevederile Codului deontologic al jurnalistului privind protecția copilului. Mai mult, postul TV a repetat actul de violență online asupra copilului prin difuzarea secvenței video cu actul bullyingului din partea semenilor preluat de pe rețelele de socializare, iar prezentatorii au realizat acțiuni care pot conduce la revictimizarea copilului sau intrarea lui în situații de risc.

Reținem:

- ! Este important să se analizeze care este cel mai potrivit format pentru abordarea subiectelor ce se referă la violența față de copii.
- ! Politica de protecție a copilului elaborată participativ de redacțiile media contribuie semnificativ la prevenirea comportamentelor nepotrivite din partea jurnaliștilor atunci când intră în contact cu aceștia.

Studiu de caz #4.

Dezvăluirea identității victimelor exploatării sexuale online și pledoarie în favoarea suspectului abuzator

Cum au acționat jurnaliștii	Cum ar fi trebuit să acționeze
În luna februarie 2024, un jurnalist a postat pe canalul său de youtube materialul video cu titlul „Sora a fost luată din familie și de 4 luni nu știu nimic de ea, mama a dispărut, tata este reținut”. Este un interviu cu sora adultă a unei fete de 11 ani care se suspectă că a fost exploatăată sexual online și abuzată sexual off-line de către tatăl său, care e reținut din acest motiv, fiindu-i intentată o cauză penală. În cadrul acestui material au fost difuzați mai mulți indici care pot conduce la identificarea copilului suspectă victimă:	Înainte de a decide să realizeze un astfel de material, jurnalistul ar fi trebuit să se documenteze obiectiv asupra cazului. În urma documentării, este posibil ca jurnalistul să fi înțeles care este justificarea obiectivă a faptului că autoritățile temporar nu oferă informații membrilor familiei despre locul aflării copilului. Analiza realizării acestui material din perspectiva interesului superior al copilului l-ar fi ajutat să ia o decizie – fie să renunțe la realizarea materialului, fie să-l realizeze în alt format.

imaginea surorii nu a fost protejată, sora a dat prenumele fetei, a vorbit despre faptul că tatăl este profesor de chimie, jurnalistul a menționat vârsta copilului. Acești indici pot conduce la identificarea copilului nu doar de către un cerc restrâns de persoane cum ar fi rudele, vecinii, ci și de către colegii de clasă, colegii din cadrul serviciului de plasament în care se află etc., fapt ce poate accentua suferința copilului și sentimentul de rușine pe care îl trăiește.

Jurnalistul fie nu s-a documentat asupra cazului până a realiza interviul, fie deliberat nu a luat în considerație faptul că în Comunicatul de presă al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale din 05.12.23 se menționa faptul că autoritățile de drept au descoperit că pe când avea 11 ani, și sora fetei (adultă acum), cea care a oferit interviul, a fost supusă exploatării sexuale online de către tatăl său. Deci, jurnalistul, de fapt, a realizat interviul cu o altă suspectă victimă, fără a-i proteja identitatea și expunând-o în fața publicului. Cu atât mai irelevante, lipsite de etică și tendențioase în acest context au fost întrebările adresate protagonistei cu privire la faptul dacă ea crede în vinovăția tatălui său.

Alte întrebări ale jurnalistului s-au bazat pe interpretări și presupuneri, promovând ideea nevinovăției abuzatorului și contribuind la scăderea încrederii în autoritățile responsabile de protecția copilului, fără a prezenta argumente obiective.

În urma documentării, cunoscând informația că și protagonista interviului este suspectă victimă a abuzului sexual online, jurnalistul ar fi trebuit să-i explice acesteia care ar putea fi consecințele participării ei la un astfel de interviu. În cazul în care aceasta și-ar fi exprimat consimțământul informat, ar fi putut realiza interviul utilizând tehnici de ascundere a identității persoanei (spre exemplu, după paravan), procesându-i vocea și montând videoul astfel încât să se asigure că au fost excluse toate datele ce pot conduce la identificarea protagonistei și a copilului.

Jurnalistul ar fi trebuit să fie atent la modul în care formulează întrebările, astfel încât acestea să nu fie tendențioase, să nu se bazeze pe interpretări și presupuneri care induc opiniei publice ideea că acesta pune la îndoială vinovăția suspectului abuzator (fără a avea argumente obiective în acest sens).

În acest sens, jurnalistul i-a adresat protagonistei următoarele întrebări: „N-ai simțit niciodată că sora ta este pusă împotriva voastră, cumva este manipulată? Cine crezi că ar avea scopul și interesul să-l bage pe tatăl tău la pușcărie, sora ta să stea la un centru? Mama tu nu știi unde e. Cine ar avea interesul?” Și, pe final, îi transmite protagonistei următorul mesaj: „Sper să se facă dreptate, în cazul tatălui tău, al familiei voastre.”

Comentariu: În realizarea acestui material, jurnalistul a încălcat prevederile Legii privind protecția copiilor de impactul negativ al informației, care interzice difuzarea oricărui detaliu ce poate conduce la identificarea copiilor în situații ce au conotație negativă, în calitate de victime sau martori, precum și prevederile Codului deontologic al jurnalistului referitoare la protecția copilului.

De asemenea, au fost încălcate aspectele privind acuratețea informației prevăzute de Codul deontologic al jurnalistului – acesta nu s-a documentat suficient asupra cazului reflectat, motiv din care nu a fost asigurată obiectivitatea materialului, jurnalistul făcând interpretări și presupuneri în favoarea suspectului abuzator, iar interesul superior al copilului nu a fost asigurat, acesta fiind supus multiplelor riscuri în urma mediatizării cazului fără protejarea identității acestuia.

Reținem: un singur indiciu, chiar și indirect, poate conduce la identificarea copilului. Asigurați-vă că ați luat toate măsurile pentru asigurarea principii-
lui confidențialității informației.

2.8 Politica de protecție a copilului (PPC) – instrument de asigurare a respectării drepturilor copilului de către instituțiile media

Ce este Politica de protecție a copilului?

Este documentul intern al unei instituții, elaborat participativ, care asigură că instituția întreprinde toate măsurile pentru a preveni violența față de copii și a-i proteja de astfel de acțiuni. Orice instituție care intră în contact cu persoane copii trebuie să-și elaboreze un astfel de document, iar angajații – să se ghideze de el pentru a proteja copiii de orice formă de violență. În cazul instituțiilor media, menirea acestui document este protecția copilului în cadrul activității jurnalistice. Politica de protecție a unei instituții media se va referi la următoarele:

- Prevederile Codului Deontologic cu referire la realizarea materialelor despre copii;
- Principiile reflectării în media a cazurilor în care sunt vizați copiii;
- Modalitatea de raportare a cazurilor de violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului despre care a aflat redacția;
- Stabilirea locului în care redacția va avea grijă să asigure formulare printate ale Fișei de sesizare a cazului suspect de violență neglijare, exploatare și trafic al copilului;
- Procedurile de siguranță pe paginile de social media ale redacției din perspectiva drepturilor copilului, inclusiv modul prin care se asigură moderarea comentariilor la materialele publicate online despre cazurile individuale de abuz asupra copiilor;
- Procedurile de recrutare sigură a angajaților (reporteri, moderatori) în scopul prevenirii riscurilor;
- Normele etice pentru angajați, care includ comportamentele neacceptabile față de copii în cadrul interacțiunilor cu aceștia (nu se vor afla unul la unul cu ei într-un spațiu închis; dacă totuși acest lucru este necesar în cadrul realizării unui material jurnalistic, nu se vor afla mult timp unul la unul cu acel copil); nu vor face invitații copilului la domiciliul lor ori

în locuri izolate; nu vor admite tratament discriminatoriu față de copii; nu vor aplica în raport cu aceștia acțiuni abuzive, inclusiv ce au caracter sexual; nu vor manifesta comportamente ce promovează stereotipurile de gen și cu privire la violența față de copii);

- Consecințele nerespectării normelor de etică;
- Mecanismele/filtrele prin care redacția asigură că materialele publicate respectă principiile și normele deontologice în reflectarea cazurilor de violență asupra copiilor, pun pe primul loc interesul superior al copilului, nu rapiditatea publicării materialelor în spațiul online;
- Modul în care este asigurată instruirea jurnaliștilor privind respectarea drepturilor copilului în cadrul realizării materialelor jurnalistice;
- Modalitatea de colaborare cu alte instituții/servicii în vederea unei mai bune abordări din perspectiva drepturilor copilului;
- Declarația angajatului privind asumarea respectării politicii de protecție;
- Formularele de consimțământ ale copilului/reprezentantului legal privind participarea copilului în activități media/specificarea locului din redacție unde jurnaliștii oricând pot găsi formularele printate (poate fi stabilit un loc pentru toate formularele necesare pentru cazurile de violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului).

Este important ca fiecare redacție să dezvolte PPC. Un facilitator cu experiență în domeniul elaborării politicilor de protecție a copilului ar putea ajuta redacțiile în acest proces.

Un exemplu de Politică de Protecție a Copilului (pentru instituțiile de învățământ) poate fi găsit pe pagina web a Ministerului Educației și Cercetării.

2.9 Recomandări generale privind abordarea fenomenului violenței față de copii în mass-media

Veniți cu argumente către editori atunci când vă cer să prezentați materiale despre violența față de copii din perspectiva senzationalului – argumente

privind impactul unei astfel de abordări asupra copiilor, dar și argumente din perspectiva prevederilor legale și ale Codului Deontologic.

La finele materialelor jurnalistice, includeți informații despre procedura de raportare a cazurilor, despre instituțiile abilitate să intervină, dar și despre serviciile de asistență pe care le pot accesa copiii care se confruntă cu acte de violență.

Atât copiii, cât și adulții, pot sesiza cazurile suspecte de violență, neglijare, exploatare sau trafic al copilului la una ori mai multe dintre instituțiile/profesiuniști menționați:

- Autoritatea tutelară locală
- Poliție
- Asistentul social comunitar
- Medicul de familie
- Cadrele didactice
- Telefonul copilului: 116111 – se apelează gratuit și este accesibil 24/24
- În cazurile de pornografie infantilă, abuz și exploatare sexuală online, ademenire online în scopuri sexuale, poate fi sesizat direct Centrul de combatere a crimelor cibernetice, prin e-mail – cybercrime@igp.gov.md sau prin depunerea cererii la sediul centrului.

Este important să fie transmis mesajul că dacă instituția/profesionistul la care a fost raportat cazul nu a reacționat, să fie raportat altor instituții menționate, instituțiilor ierarhic superioare ale acestora, organizațiilor neguvernamentale care activează în domeniu, până când se va reacționa.

Stabiliți parteneriate cu organizațiile societății civile pentru realizarea unor proiecte comune orientate spre combaterea violenței față de copii, cum ar fi, de exemplu, campaniile de sensibilizare a publicului larg, dar și cele țintite asupra decidenților, atunci când doriți să promovați soluționarea unor probleme sistemice. Astfel, veți avea o mai bună înțelegere a fenomenului, a modului în care sistemul de protecție a copilului răspunde la acesta.

Pentru a accesa datele statistice periodice, dar și studiile naționale și internaționale în domeniul violenței față de copii, accesați atât paginile web ale instituțiilor centrale abilitate cu protecția copilului, cât și paginile web ale organizațiilor neguvernamentale specializate:

Pagina web a Biroului național de statistică – la capitolul „Situația copiilor din Republica Moldova”, sunt prezentate anual date generalizate privind numărul copiilor victime ale violenței și neglijării, cu unele segregări pe gen, vârstă, rural-urban. Aceste date se regăsesc în informația despre copii în situație de risc.

Pagina web a Ministerului Muncii și Protecției Sociale – sunt plasate anual rapoartele CER 103, unde puteți găsi date privind numărul cazurilor de violență asupra copiilor segregate pe tipul de violență, gen, vârstă, rural-urban; date privind numărul copiilor luați de la părinți, plasați în servicii de plasament și alte date conexe.

Pagina web a Ministerului Educației și Cercetării – sunt plasate semestrial rapoartele generalizate privind cazurile de violență asupra copilului înregistrate în instituțiile de învățământ.

Este important să delimitați din cifrele prezentate în raport numărul cazurilor suspecte de violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului care au fost referite către autoritățile tutelare locale și numărul cazurilor de violență între copii care au fost examinate în cadrul instituțiilor de învățământ.

Pe paginile web ale organizațiilor neguvernamentale (*Centrul Național de Prevenire a Abuzului față de Copii, La Strada, Neovita, Terre des Homes, Parteneriate pentru fiecare copil etc.*) și ale organizațiilor internaționale (*UNICEF, UN Women*) care au drept domeniu de prioritate și intervenție combaterea violenței împotriva copiilor, puteți găsi studii naționale și internaționale în domeniul violenței față de copii, informații despre programele de educație parentală și de dezvoltare a rezilienței copiilor față de abuz, rapoarte, note analitice, publicații și alte resurse în domeniul prevenirii și combaterii violenței față de copii.

Solicitați autorităților date statistice atunci când nu le găsiți în sursele oferite mai sus. Totodată, e important să întrebați periodic autoritățile și organizațiile societății civile care sunt problemele pe care le întâlnesc în procesul de prevenire și intervenție în cazurile de violență, neglijare, exploatare și trafic al copiilor.

Puteți solicita date următoarelor autorități:

Autoritățile tutelare teritoriale centrale, teritoriale și locale – colectează datele privind numărul total al cazurilor suspecte/confirmate de violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului înregistrate pe tipuri de abuz. Recomandăm

mediei locale să solicite date autorităților locale sau teritoriale – pentru a putea analiza în profunzime dinamica fenomenului în raion/municipiu sau într-o anumită localitate, precum și problemele sistemice în acest domeniu.

Este important să delimitați numărul cazurilor suspecte de violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului înregistrate și numărul cazurilor confirmate în urma evaluării inițiale a cazurilor.

Atunci când un jurnalist vrea să aducă în atenția opiniei publice date privind numărul cazurilor de violență, neglijare, exploatare și trafic al copiilor, este corect să opereze cu numărul de cazuri confirmate, în care autoritățile tutelare locale au deschis dosare de asistență.

Ministerul Educației și Cercetării – colectează date privind numărul cazurilor suspecte de violență, neglijare, exploatare și trafic al copiilor înregistrate de instituțiile de învățământ.

Ministerul Sănătății – colectează date privind numărul cazurilor suspecte de violență, neglijare, exploatare și trafic al copiilor înregistrate și referite către autoritățile tutelare locale de către angajații instituțiilor medicale.

Inspectoratul General al Poliției (IGP) – colectează date privind numărul cazurilor suspecte de violență, neglijare, exploatare și trafic al copiilor înregistrate de poliție și referite către autoritățile tutelare locale, date privind numărul infracțiunilor în care victime sunt copiii, segregate pe tipuri de infracțiuni. Tot aici pot fi solicitate date privind numărul ordinelor de restricție de urgență/ordonanțelor de protecție aplicate în raport cu victimele adulte și cu victimele copii, date privind ponderea cazurilor de violență online în numărul total al cazurilor de violență, neglijare, exploatare și trafic înregistrate de Poliție, date segregate privind tipurile de infracțiuni online săvârșite împotriva copiilor și date privind numărul materialelor (informații sau imagini) ce reprezintă abuz sexual asupra copilului care au fost eliminate din mediul online. IGP publică periodic și anual rapoarte tematice cu privire la aceste subiecte.

Procuratura Generală – aici ar putea fi solicitate date privind numărul infracțiunilor în care victimele sunt copii, numărul și tipul condamnărilor, numărul audierilor copiilor realizate în condiții speciale. Procuratura, de asemenea, publică rapoarte anuale tematice.

Credit foto: Loredana Argint, or. Cahul.
„Paternitatea e o stare de bine pentru tați, copii și întreaga familie”

Anexe

Anexa 1.

ACORDUL COPILULUI

**pentru oferirea informației despre cazul de violență, neglijare,
exploatare sau trafic în care a fost implicat/mediatizarea respectivei informații**

Redacția _____ utilizează informația oferită de copiii care au suferit în urma violenței, neglijării, exploatării sau traficului în cadrul materialelor jurnalistice (articole, reportaje, emisiuni, documentare etc.) cu privire la fenomenul violenței față de copii. Scopul acestor materiale jurnalistice este de:

- a informa societatea, inclusiv copiii și părinții/tutorii/îngrijitorii lor cu privire la riscurile privind violența împotriva copiilor și modul de prevenire a acesteia;
- a informa societatea, inclusiv copiii, despre modalitățile de raportare a astfel de cazuri și despre serviciile disponibile ce le-ar putea oferi copiilor și familiilor suportul medical, juridic și psihologic necesar;
- a elimina stereotipurile (viziuni ce încurajează violența față de copii) existente în societate;
- a responsabiliza instituțiile statului să ofere o mai bună protecție a copiilor care au fost supuși violenței, neglijării, exploatării sau traficului și să asigure măsuri eficiente de prevenire a astfel de acțiuni abuzive.

Redacția nu utilizează imagini ale copilului fără a se asigura că a prelucrat materialul, astfel încât înfățișarea și vocea acestuia să nu poată fi recunoscute. Nu prezintă niciun alt indiciu în baza căruia copilul ar putea fi recunoscut, inclusiv ar putea fi recunoscuți părinții/rudele acestuia, localitatea în care trăiește, școala în care învață etc.

Jurnalistul informează copilul privind riscurile publicării informației oferite de el și privind scopul publicării materialului jurnalist.

Subsemnatul/subsemnata, _____,
(se indică numele, prenumele copilului)

sunt informat/informată și înțeleg pe deplin că apariția informației despre cazul meu în materialul jurnalist ar putea avea consecințe negative pentru mine și familia mea în situația în care cazul ar putea fi recunoscut sau informația despre identitatea mea ar putea fi făcută publică de către alte persoane sau instituții.

Scrieți Da sau Nu _____

GHID PENTRU JURNALIȘTI

Înțeleg că materialul jurnalistic va fi publicat pe canalele _____ ale redacției _____, cu scopul prevenirii violenței față de alți copii, pentru a îmbunătăți protecția copiilor de către specialiștii responsabili.

Scrieți Da sau Nu _____

Sunt de acord ca informația oferită de mine să fie utilizată în cadrul materialului jurnalistic _____, cu respectarea tuturor prevederilor legale care să asigure protecția datelor mele și ale familiei mele ce au caracter personal.

Scrieți Da sau Nu _____

Date de contact:

În caz de necesitate, mă puteți contacta la telefon sau prin e-mail:

Telefon de contact _____

E-mail: _____

Părintele/tutorele/îngrijitorul meu _____ poate fi contactat, de asemenea, la telefon sau prin e-mail:

Telefon de contact _____

E-mail: _____

Am primit un exemplar al prezentului Acord.

Scrieți Da sau Nu _____

Semnătură: _____ Nume, prenume: _____

Data: _____ Locul: _____

Anexa 2.

ACORDUL reprezentantului legal al copilului (părinte/tutore/îngrijitor)

pentru oferirea personală sau de către copil a informației privind cazul de violență, neglijare, exploatare sau trafic în care a fost implicat copilul și pentru mediatizarea respectivei informații

Redacția _____ utilizează informația oferită de copiii ce au suferit în urma violenței, neglijării, exploatării sau traficului și de părinții/ tutorii/ îngrijitorii acestora în cadrul materialelor jurnalistice (articole, reportaje, emisiuni, documentare etc.) cu privire la fenomenul violenței față de copii. Scopul acestor materiale jurnalistice este de:

- a informa societatea, inclusiv copiii și părinții/tutorii/îngrijitorii lor cu privire la riscurile privind violența împotriva copiilor și modul de prevenire a acesteia;
- a informa societatea, inclusiv copiii, despre modalitățile de raportare a astfel de cazuri și despre serviciile disponibile ce le-ar putea oferi copiilor și familiilor acestora suportul medical, juridic și psihologic necesar;
- a elimina stereotipurile (viziuni ce încurajează violența față de copii) existente în societate;
- a responsabiliza instituțiile statului să ofere o mai bună protecție copiilor ce au fost supuși violenței, neglijării, exploatării sau traficului și să asigure măsuri eficiente de prevenire a astfel de acțiuni abuzive.

Redacția nu utilizează imagini foto/video ale copilului sau ale reprezentantului său legal fără a se asigura că a prelucrat materialul, astfel încât înfățișarea și vocea să nu poată fi recunoscute. Nu prezintă niciun alt indiciu în baza căruia să poată fi recunoscut copilul/familia lui, rudele, localitatea în care trăiește copilul/familia, școala în care învață copilul, etnia, locul de muncă al părinților etc.

Jurnalistul informează copilul și reprezentantul legal al acestuia privind riscurile publicării informației obținute de la ei și privind scopul publicării materialului jurnalist.

Subsemnatul/subsemnata, _____
(se indică numele, prenumele reprezentantului legal)

sunt informat/informată și înțeleg pe deplin că apariția informației despre cazul copilului meu _____ (se indică numele și prenumele copilului) în materialul jurnalist ar putea avea consecințe negative pentru copil și pentru întreaga noastră familie în situația în care cazul va fi recunoscut sau informația despre identitatea copilului/familiei ar putea fi făcută publică de către alte persoane sau instituții.

GHID PENTRU JURNALIȘTI

Scrieți Da sau Nu _____

Înțeleg că materialul jurnalistic va fi publicat pe canalele _____ ale redacției _____, cu scopul prevenirii violenței față de alți copii, pentru a îmbunătăți protecția copiilor de către specialiștii responsabili.

Scrieți Da sau Nu _____

Sunt de acord:

- 1) Să fie interviuat copilul meu _____ (se indică numele, prenumele copilului) de către un jurnalist al redacției în legătură cu situația de violență/neglijare/exploatare/trafic la care a fost supus, iar informația oferită de copil să fie utilizată în cadrul materialului jurnalistic _____, cu respectarea tuturor prevederilor legale care să asigure protecția datelor copilului și ale familiei noastre ce au caracter personal.

Scrieți Da, Nu sau Nu se aplică _____

- 2) Să ofer informații cu privire la cazul de violență/neglijare/exploatare/trafic la care a fost supus copilul meu _____, în calitate de reprezentant legal al acestuia, iar informația oferită de mine să fie utilizată în cadrul materialului jurnalistic, cu respectarea tuturor prevederilor legale care să asigure protecția datelor mele și ale familiei noastre ce au caracter personal.

Scrieți Da sau Nu _____

Date de contact

În caz de necesitate, mă puteți contacta la telefon sau prin e-mail:

Telefon de contact _____

E-mail: _____

Am primit un exemplar al prezentului Acord.

Scrieți Da sau Nu _____

Semnătură: _____ Nume, prenume: _____

Data: _____ Locul: _____

Asociația Presei Independente din Republica Moldova (API)

este o organizație necomercială (asociație obștească) care promovează și oferă asistență pentru dezvoltarea durabilă a organizațiilor media și a jurnaliștilor independenți la nivel național și regional, prin consolidarea capacității profesionale, creșterea rezilienței și îmbunătățirea politicilor publice în domeniul mass-media. **Noi promovăm democrația, libertatea presei, drepturile omului și o societate deschisă.**

Asociația Presei Independente (API)

MD-2012, Republica Moldova,
mun. Chișinău, str. București 41/5,
+373 22 220996; 210602
api@api.md
www.api.md

www.API.md

api.md

API Moldova

